

Thomas M. Bruscha

EVANGELIJOS TERMINAI

Turinys

EVANGELIJOS TERMINAI	5
DAR VIENA SUMAIŠTIES PRIEŽASTIS	7
TEISUMAS	10
PRISKAITYMAS	12
IŠTEISINIMAS	15
MALONĖ	17
ATPIRKIMAS	20
PERMALDAVIMAS	23
TIKĖJIMAS	25
ATLEIDIMAS	27
PAKANTUMAS	30
SUTAIKINIMAS	32
PAŠVENTINIMAS	34
SU IŠGELBĖJIMU SUSIJĘ KLAUSIMAI	37
PRIEDAS. APIE KRIKŠTĄ	45

Vertė Darius Kundrotas

Thomas M. Bruscha
DICTIONARY OF THE GOSPEL
1988, 1989, 1993

GRACE BIBLE CHURCH
13630 Common Road
Warren, MI 48088

EVANGELIJOS TERMINAI

Viliodamas pirkėjus, laikraščių pardavėjas gatvės gale šaukia:

– Gera naujiena! Gera naujiena! Paskaitykite apie ją!

Tačiau jeigu jis patikslintų, kaip ši naujiena galėtų paveikti žmonių gyvenimus, jis parduotų nepalyginamai daugiau.

– Gera naujiena! Gera naujiena! Išrasti vaistai nuo senatvės! Paskaitykite apie ją! – Tokia naujiena tikrai pritrauktų gausybę pirkėjų.

Toks yra ir šios knygos tikslas. Žinoma – ne pardavinėti laikraščius, bet tiksliai informuoti jus apie Gerąją naujieną, kuri gali amžiams paveikti jūsų likimą. Žodis „evangelija“ reiškia „geroji naujiena“. Geroji naujiena, apie kurią rašau šioje knygelėje, yra jums skirta Geroji Dievo naujiena apie jums suteiktą progą dovanai gauti amžinąjį gyvenimą.

Biblijoje yra daug „gerų naujienų“, bet gera naujiena šiam amžiui – tai Geroji naujiena, skelbianti, kad Dievas kiekvienam parūpino nemokamą, visišką ir užbaigtą išgelbėjimą iš mūsų nuodėmių.

Biblijoje esantis Laiškas romiečiams – tai didis Dievo paaiškinimas, kaip buvo atliktas šis išgelbėjimas. Evangelijos paprastumas yra tas, kad:

„Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus; ir... buvo palaidotas, ir... prisikėlė trečią dieną pagal Raštus“ (1 Korintiečiams 15, 3-4).

Tačiau toji mirtis ir prisikėlimas siejasi su labai tikslia ir strategiška Dievo pergale, nugalėjusia nuodėmę, mirtį ir Šėtoną.

Dabar Dievas nori, kad jūs pažintumėte, suprastumėte ir įvertintumėte šią Gerąją naujieną. Laiške romiečiams yra nemažai terminų, kurie, teisingai suprasti, sujaudina kiekvieno tikinčiojo širdį. Jei šitie terminai lieka iki galo nesuprasti, kyla sumaištis. Laiško romiečiams 3, 21-28; 5, 10 ir 1 Kor 1, 30 eilutės praneša gerą naujieną apie mūsų išgelbėjimą šiais terminais:

- TEISUMAS, • PRISKAITYMAS, • IŠTEISINIMAS, • MALONĖ, • ATPIRKIMAS,
- PERMALDAVIMAS, • TIKĖJIMAS, • ATLEIDIMAS, • PAKANTUMAS, • SUTAIKINIMAS,
- PAŠVENTINIMAS.

Šitie vienuolika terminų sudaro Evangeliją.

Knygoje naudojamos citatos –
iš angliškosios KJV Biblijos

Studijuojantieji Bibliją susiduria su daugybe klausimų apie išgelbėjimą:

- Ar žmogus išgelbėjamas vien per tikėjimą?
- Ar reikia daryti darbus, kad būtum išgelbėtas?
- Ar žmogus gali būti užtikrintas savo išgelbėjimu?
- O ką, jei žmogus po išgelbėjimo nusideda?
- Ar žmogus gali prarasti savo išgelbėjimą?

Į šiuos klausimus nesunku atsakyti supratus anksčiau paminėtų terminų reikšmes. Todėl šios knygos tikslas – paaiškinti šiuos terminus. Knygos pabaigoje apžvelgsime šiuos penkis klausimus ir pamatysime, kaip paprasta į juos atsakyti.

DAR VIENA SUMAIŠTIES PRIEŽASTIS

Prieš pradėdamas aiškinti Evangelijos terminus, norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į dar vieną dalyką, sukeltą krikščionybėje didžiulę painiavą. Problema glūdi tame, kad žmonės labai paviršutiniškai skaito Bibliją, manydami, jog kurioje vietoje jie beskaitytų ir ką jie beskaitytų, jie skaito tai, ką Dievas sako jiems. Tačiau taip nėra. Kai nekreipiamas dėmesys į tai, kam yra adresuojama viena ar kita Rašto vieta, tuomet atsiranda painiava; Pavyzdžiui, kai krikščionis netiki, kad Dievas, adresuodamas žodžius Izraeliui, turi omenyje Izraelio tautą.

Yra Biblijos dalis, kuri konkrečiai nukreipta mūsų adresu – šio amžiaus pagonims ir žydams. Tai – ta Biblijos dalis, kuri prasideda Laišku romiečiams, o baigiasi Laišku Filemonui. Dabar pažiūrėkime, kaip šito fakto žinojimas išsprendžia daugybę nesusipratimų.

Plačiai mokoma, kad Biblijoje tėra viena Evangelija (aš nekalbu apie Evangelijas pagal Matą, Morkų, Luką ir Joną, kartais vadinamas keturiomis Evangelijomis). Aš kalbu apie Evangelijos skelbimą Biblijoje. Daugelis tiki, kad Naujojo Testamento skelbėjai (Jonas Krikštytojas, Jėzus Kristus, Dvylika apaštalų ir apaštalas Paulius) skelbė tą pačią Evangeliją. Tačiau tai neatitinka to, ką sako Raštas! Biblijoje yra skelbiama keletas Evangelijų: **Karalystės evangelija, Dievo malonės evangelija, Taikos evangelija, Amžinoji evangelija, Apipjaustymo evangelija, Neapipjaustymo evangelija** ir t.t. Tai – ne sinonimiški vienos Evangelijos pavadinimai. Tai – atskiros Evangelijos.

Karalystės evangelija – tai ta, kurią Jėzus Kristus skelbė savo žemiškoje tarnystėje (žiūr. Mato 4, 23). Palyginę šią vietą su Mato 4, 17, mes sužinome, kad Karalystės evangelija – tai Geros naujienos, sakančios, jog „Dangaus karalystė yra čia pat“, skelbimas. Tai buvo Karalystė, kurios melsti ir prašyti Jėzus Kristus mokė savo mokinius Mato 6, 10:

„Teateina tavo karalystė. Tebūna įvykdyta tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje“.

Senajame Testamente Dievas pažadėjo per Izraelio tautą įkurti žemėje Karalystę, kurioje Jėzus Kristus karaliaus kaip Karalius! Kristus buvo žemėje, todėl ir skelbiama Geroji naujiena buvo ta, kad

Karalystė jau čia pat. Mato 10, 7 matome, kad Dvylika apaštalu buvo siūsti skelbti tą pačią Evangeliją. Taip pat iš Mato 10, 5-6 mes sužinojome, kad ši Evangelija buvo Geroji naujiena Izraelio tautai. Stebėtina, kad Dvylika apaštalu, gana ilgai (beveik tris metus) skelbė Karalystės evangeliją, net nežinojo, kad Kristus eis ant kryžiaus ir mirs už jų nuodėmes. Mes žinome, kad tai tiesa, nes Jėzus Kristus vėliau pradėjo pasakoti savo apaštalam, kad jis ruošiasi eiti į Jeruzalę ir ten būti nukryžiuotas. Tačiau jie netikėjo juo ir nesuprato, apie ką jis jiems pasakoja. Jie to nesuprato todėl, kad jie skelbė Gerąją naujieną apie Karalystę ir Karalių, netrukus atsisėsiantį soste (žiūr. Mato 16, 21-22; Luko 18, 31-34; 19, 11).

Tad kaip gi Dvylika apaštalu galėjo skelbti tą pačią Evangeliją, kurią vėliau skelbė apaštalas Paulius, jeigu jie tuo metu nieko nežinojo ir nieko nesuprato apie Kryžių? Tuo tarpu Paulius skelbė **Kryžių ir Nukryžiuotąjį Kristų** (1 Korintiečiams 1, 18. 23).

Esmė tame, kad Jėzaus Kristaus žemiškosios tarnystės laikotarpiu Dvylika apaštalu skelbė ne tą Evangeliją, kurios skelbti vėliau buvo pasiūstas apaštalas Paulius. Pagal 1 Korintiečiams 15, 1-4, Pauliaus skelbiama Evangelija buvo **Geroji naujiena** apie Jėzaus Kristaus **mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą už mūsų nuodėmes**.

Laiške galatams 1, 11-12 Paulius mums papasakoja apie jo skelbiamos Evangelijos kilmę. Po prisikėlimo ir pakilimo į dangų, Viešpats Jėzus Kristus apreiškė apaštalui Pauliui viską, kas buvo atlikta ant Kryžiaus. Apaštalu darbu 20, 24 Paulius šią žinią vadina **Dievo malonės evangelija**. Laiške galatams 2, 1-2 mes pamatome, kad ši Evangelija yra skirta tiek pagonims, tiek žydams. Na, o Laiške galatams 2, 6-10 randame, kad Dvylika apaštalu sužinojo apie šią Evangeliją iš apaštalo Pauliaus.

Šiame dabartiniame Malonės amžiuje Dievas atidėjo Izraelį kaip tautą į šoną, o jai pažadėtą Karalystę nukėlė ateities laikams. Todėl Karalystės evangelija – tai Geroji Dievo žinia, tačiau skirta **ne** šiandienai. Šiandienos Evangelija – tai Geroji Dievo žinia apie tai, kaip Kryžius gelbsti visų tautybių nusidėjėlius. Tai – Dievo žinia šiai dienai!

Būtent dėl to pirmasis Pauliaus laiškas, pateiktas Biblijoje, yra Laiškas romiečiams. Laiške romiečiams tiksliai išaiškinama, kaip

Dievas gelbsti nusidėjėlius. Todėl pažiūrėkime į šiandieninę, **mums skirtą**, Dievo žinią.

Štai Rašto vieta, kurią panagrinėsime, kad išsiaiškintume mums skirtos Malonės evangelijos pagrindus:

*„Todėl įstatymo darbais jo akyse nebus išteisintas joks kūnas, nes per įstatymą yra nuodėmės pažinimas. Bet dabar be įstatymo yra apreikštas Dievo **teisumas**, paliudytas įstatymo ir pranašų; tai – Dievo teisumas, kuris yra per Jėzaus Kristaus tikėjimą visiems ir **ant** visų tų, kurie tiki, nes nėra jokio skirtumo, kadangi visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės; būdami **išteisinti** dovanai jo malone per **atpirkimą**, kuris yra Kristuje Jėzuje, kurį Dievas išstatė būti **permaldavimu** per **tikėjimą** jo krauju, kad pareikštų savo teisumą dėl praeities nuodėmių **atleidimo** per Dievo **pakantumą**; kad pareikštų savo teisumą šiuo laiku, kad jis būtų teisus ir išteisintojas to, kuris tiki Jėzumi. Kur gi tada gyrimasis? Jis yra pašalintas. Kokių įstatymų? Darbų? Ne, tikėjimo įstatymu. Todėl mes darome išvadą, kad žmogus yra išteisinamas tikėjimu be įstatymo darbų“ (Romiečiams 3, 20-28).*

*„Nes, jei dar būdami priešai buvome **sutaikyti** su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai dar daugiau – būdami sutaikyti mes būsime išgelbėti jo gyvenimu“ (Romiečiams 5, 10).*

*„Bet iš jo jūs esate Kristuje Jėzuje, kuris iš Dievo mums tapo išmintimi, teisumu, **pašventinimu** ir atpirkimu“ (1Korintiečiams 1, 30).*

„Ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie buvome pakrikštyti į Jėzų Kristų, buvome pakrikštyti į jo mirtį?“ (Romiečiams 6, 3)

Norėdamas jums padėti suprasti šių Rašto ištraukų turtingumą ir jose pateikiamą išgelbėjimo mokslą, raginu jus toliau skaityti ir įsisavinti jose minimų bibliinių terminų reikšmes.

TEISUMAS (ROM 3, 21)

Teisumas – tai Dievo tobulumo standartas (Is 32, 4).

Skaitydami Dievo įsakymus Išėjimo 20, 1-20 ir Kristaus Kalno pamokslą Mato 5-7 skyriuose, pamatysite, kad Dievo teisingumo standartas reikalauja absoliutaus tobulumo. Štai Mato 5, 48 sakoma:

*„Todėl būkite **tobuli**, kaip ir jūsų Tėvas, esantis danguje, yra **tobulas**“.*

Absoliutus tobulumas – tai šventumas, kurį turi vienintelis Dievas. Biblija sako, kad Dievas yra šventas (Izaijo 6, 3; 57, 15). Tačiau Izaijo 64, 6 sakoma, kad Dievo akyse žmogaus teisumas yra kaip purvini skudurai.

Atkreipę dėmesį į Laišką romiečiams, jame užtinkame tas pačias tiesas, tik išdėstomas dar detaliau. Nuo 1, 18 iki 3, 20 yra iš esmės mokoma dviejų dalykų:

1. Dievas turi nuteisti ir pasmerkti nusidėjėlių, kadangi Dievas yra Šventas, ir Jo teisingumas reikalauja tai padaryti.

Netgi visuomenėje sulaužius įstatymą neleidžiama išsisukti – už tai baudžiama. Turi būti teisingumas. Tas pats yra ir pas Dievą:

*„Kadangi **Dievo rūstybė** yra atskleista iš dangaus dėl **visokios bedievystės ir neteisumo** žmonių, kurie tiesą užgniaužia neteisumu“ (Romiečiams 1, 18; taip pat pažiūrėkite Romiečiams 2, 12. 16).*

2. Kiekvienas žmogus yra nusidėjėlis!

Nėra prasmės to paneigti. Mes turime pripažinti, kad visi esame padarę kažką negero. Biblija taip sako!

Romiečiams 3, 9: *„...visi nuodėmės valdžioje“.*

Romiečiams 3, 19: *„...kad būtų užčiaupta **kiekviena** burna, ir **visas pasaulis** taptų kaltas prieš Dievą“.*

Romiečiams 3, 20: *„...Jo [Dievo] akyse nebus išteisintas **joks** kūnas“.*

Romiečiams 3, 23: *„...visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės“.*

Atsižvelgiant į tai, kad Dievas yra šventas ir turi teisti nusidėjėlių, ir kadangi kiekvienas žmogus yra nusidėjėlis, tai žmonija yra keblioje padėtyje. Atsižvelgiant į šią situaciją, Paulius dabar parodo, koku

būdu galima išspręsti šią beviltišką situaciją, kurioje yra atsidūręs žmogus. Atsakymas yra Evangelijoje, kurią Dievas davė apaštalui Pauliui (žiūr. Romiečiams 1, 16; 2, 16).

Romiečiams 3, 21 Paulius pradeda atskleisti atsakymus:

*„**Bet dabar** be įstatymo yra apreikštas Dievo teisumas, paliudytas įstatymo ir pranašų“.*

„**Bet**“ – nuo šio žodžio prasideda žmogaus problemų sprendimas. Žmogus yra nusidėjėlis, bet...

„**Dabar**“ – nurodoma, kad žmogaus problema yra išspręsta, ir tai dabar pagaliau yra atskleista žmonijai.

„**Apreikštas Dievo teisumas**“. Tai jokių būdu nereiškia, kad Dievo teisumas niekada nebuvo apreikštas anksčiau. Tai reiškia, kad Dievo teismo standartas (Dievo tobulumas) dabar yra prieinamas žmonijai per Evangeliją.

Dievas buvo davęs žmogui Savo šventus įstatymus, bet žmogus nepajėgė jų laikytis. Kai kurie žmonės tikisi nukeliauti į dangų, besilaidydami Dešimties Dievo įsakymų, tačiau Romiečiams 3, 19-20 aiškiai parodo, kad jeigu žmonės paskaitytų tuos įstatymus ir būtų sąžiningi prieš save ir prieš Dievą, tuomet „visos burnos būtų užsičiauptos“ ir kiekvienas žmogus pripažintų, kad jis sulaužė Dievo įstatymus. Iš esmės, Dievas davė įstatymą tam, kad parodytų žmogui, jog šis turi nuodėmingą prigimtį ir jam reikalingas Gelbėtojas Viešpats Jėzus Kristus.

Žmogaus problema tame, kad jis neturi tinkamo, Dievo reikalaujamo, teismo tam, kad galėtų patekti į dangų. Bet dabar, toks teisumas yra pasiekiamas žmogui iš paties Dievo. Žmonijai Dievo teisumas yra pasiūlytas kaip dovana.

PRAKTINĖ IŠVADA:

Kadangi patekimui į dangų būtina turėti Dievo nustatytą tobulą teisumą, tuomet mūsų darbai negali mūsų išgelbėti. Iš esmės, mūsų pačių teisumas visiškai nieko neišsprendžia. Raštas mums nurodo į Jėzų Kristų ir į **Jo tobulą teisumą**.

Kadangi mes esame nusidėjėliai, ir mūsų teisumas kaip „purvini skudurai“, tuomet mūsų darbai mūsų neišgelbės. Atvirksčiai – mūsų darbai mus tik pasmerkia! Tuomet kaip žmogus gali pasiekti Dievo tobulumo standartą?.. Apie tai skaitykite toliau.

PRISKAITYMAS (ROM 3, 22)

Priskaitymas – tai Dievo teisumo priskyrimas žmogaus naudai.

Žodžio „priskaitymas“ arba „priskaityti“ nerasime Romiečiams 3, 22. Jį rasime ketvirtame skyriuje. Tačiau Romiečiams 3, 22 esantis žodis „**ant**“ perteikia tą pačią mintį (žiūr. Romiečiams 4, 3). Žodis „priskaityti“ reiškia „**kažką priskirti kieno nors naudai**“. Tarkime, mano banko sąskaitoje trūksta būtinų lėšų skoloms, kurias turiu, padengti. Tačiau žmogus, mylintis mane ir turintis pakankamai pinigų, gali pervesti į mano banko sąskaitą reikalaujamą pinigų sumą, kad nepatekčiau į kalėjimą.

„Dievo teisumas yra visiems ir ant visų tų, kurie tiki.“

Kadangi žmogus **stokoja** ir negali tapti teisiu, jam reikalingas teisumas iš Dievo. Kitaip žmogus neturi vilties. Būtent tai sako Romiečiams 5, 17 – kad teisumas yra **Dievo dovana**.

Šis Dievo duodamas teisumas žmogui yra pasiekiamas tik „*per Jėzaus Kristaus tikėjimą*“ (Romiečiams 3, 22). Kitaip tariant, Dievo teisumas žmogui yra pasiekiamas dėl Jėzaus Kristaus ištikimybės. Dievas duoda Savo teisumą ne kaip apdovanojimą už mūsų ištikimą tarnystę Jam. Dievas dalina Savo teisumą kaip dovaną už Kristaus ištikimą tarnystę Jam. Jėzus Kristus visada vykdė Savo Tėvo valią, netgi atėjęs metui atiduoti Savo gyvybę ir mirti ant kryžiaus už mūsų nuodėmes. Tolimesnės eilutės patvirtina, kad iškilus klausimui dėl mūsų išgelbėjimo, svarbi yra ne mūsų, o Kristaus ištikimybė.

Efeziečiams 3, 12 moko, kad mes turime priėjimą prie Dievo per Kristaus tikėjimą, per Jo ištikimybę.

Filipiečiams 3, 9 sako, kad esame išgelbėjami ne savo teisumu, bet Kristaus teisumu, pasitikėdamas Juo.

Grįžtant prie Romiečiams 3, 22, reikėtų atkreipti dėmesį į dvi svarbias vietas.

1. „Visiems“ – tai neribotas parūpinimas!

Dievo teisumas yra laisvai prieinamas visiems. Tai puiki žinia, kurią patvirtina ir kitos eilutės:

1 Timotiejui 2, 4: „*Dievas, mūsų Gelbėtojas; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą*“.

1 Timotiejui 4, 10: „*...kadangi pasitikime gyvoju Dievu, kuris yra visų žmonių Gelbėtojas, o ypač tų, kurie tiki*“.

1 Timotiejui 1, 15: „*...Kristus atėjo gelbėti nusidėjėlių...*“ Palyginime tai su Romiečiams 3, 23, kur sakoma, kad „*...visi nusidėjo...*“

PASTABA: Kryžiaus parūpinimas ne visada buvo visiems žmonems. Praeityje tai buvo skirta tik Izraeliui (žiūr. Izaijo 53, 4-8; Mato 26, 28). Tačiau Romiečiams 3, 21 pradedama žodžiais „**bet dabar**“, tuo nurodant apie įvykusį pasikeitimą – kad kryžius dabar parūpino išgelbėjimą **visiems**.

Kita svarbi Romiečiams 3, 22 vieta yra ši:

2. „Ant visų tų, kurie tiki“ – tai pritaikoma ribotai grupei žmonių!

Nors Dievo teisumas yra prieinamas visiems be išimties, tačiau jis yra priskaitomas tik tiems, kurie tiki. Dievas Savo didžia išmintimi pasirinko Savo teisumą priskirti **tik** sąskaiton tų, kurie nusprendžia Juo tikėti.

Romiečiams 1, 16: „*...Kristaus evangelija... tai Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki...*“

Romiečiams 4, 3: „*...Abraomas tikėjo Dievu, ir tai jam buvo priskaityta teisumu*“.

Romiečiams 4, 23-24: „*Na, o tai buvo parašyta ne jo vieno dėlei, kad tai jam buvo priskaityta; bet ir mums, kuriems tai bus priskaityta, jei mes tikėsime tuo, kuris prikėlė iš numirusiųjų Jėzų, mūsų Viešpatį*“.

1 Korintiečiams 1, 21: „*...Dievui patiko išgelbėti tuos, kurie tiki.*“

Paimkime pavyzdį. Tarkime, vienas žmogus mirtinai susirgo. Jis taip stipriai susirgo, kad net prarado savo darbą, o kartu ir sveikatos draudimą. Po to jis sužinojo, kad iš mirties jį gali išgelbėti viena operacija. Tačiau praradęs darbą ir draudimą, jis neišgali susimokėti už brangią operaciją. Vieną dieną jis perskaito laikraštyje apie labai turtingą žmogų, kuris galėtų padengti visas medicinines išlaidas žmogaus, atsidūrusio tokioje bėdoje. Jei tas žmogus patikės tuo, ką paskaitė laikraštyje ir priims šį pasiūlymą, tuomet jis gyvens. Bet jeigu jis nekreips dėmesio į šį rūpestingą pasiūlymą ir bus nusiteikęs pats sau padėti, tai jis mirs savo bejėgiškume.

PRAKTINĖ IŠVADA:

Iliustracija gali būti išgalvota, bet Rašto tiesa – ne. Viešpats Jėzus Kristus buvo ištikimas. Jis gyvendamas niekada nenusidėjo. Jis mirė už mūsų nuodėmes. Jis parūpino visiems, bet Jo teisumas yra duodamas tik tiems, kurie jį priima tikėjimu.

Kadangi Jėzus Kristus sumokėjo už visas nuodėmes ir kadangi Dievas man priskaito Savo teisumą tą momentą, kai aš pasitikiu Kristumi, tuomet aš esu saugus, nes Jo teisumas niekada nesibaigs ir neapvils.

Ar priskaitytas teisumas reiškia, kad Dievas mane išteisina?..
Apie tai – kitame skyriuje.

IŠTEISINIMAS (ROM 3, 24)

Išteisinimas – tai paskelbimas teisiu.

Graikiškas žodis, atitinkantis žodį „išteisinti“, yra tas pats žodis, kuris reiškia žodį „teisumas“ Rom 3, 21. 22

Tačiau tai **neriškia**, kad tikintysis **savaime** yra teisus savo kasdieniame gyvenime. Tai reiškia, kad Dievas jį **paskelbia** esant teisiu. Mes netapome tokie teisūs, kaip Kristus, tarsi visada, ką bedarytume, esame teisūs. Mums yra priskirtas Jėzaus Kristaus teisumas. Patys iš savęs mes nesame teisūs, tačiau būdami Kristuje turime Jo teisumą – tokiu pagrindu Dievas mus pripažįsta teisiais.

Ką Dievas paskelbia teisiu ir kodėl? Kaip Šventas Dievas gali tai padaryti?

Jobo 9, 1-2 rašoma, kad Jobas ir jo draugas Bildadas buvo pirmieji, uždavę tokį klausimą. Jobo 25, 4:

„Kaip tad žmogus gali būti išteisintas pas Dievą? Ir kaip gimęs iš moters gali būti švarus?“

Dabar gi, Romiečiams 3, 28, Pauliui duotoje Evangelijoje į šį klausimą jau turime atsakymą:

„Todėl mes darome išvadą, kad žmogus yra išteisinamas tikėjimu be įstatymo darbų“.

Prisiminkite dviejų pirmųjų terminų apžvalgą. Žinodami žodžio „priskirti“ reikšmę, mes suprانتame, kad Dievas, paėmęs **Savo** teisumą, perveda jį sąskaiton tu, kurie tiki Jėzumi Kristumi. Todėl nors aš ir esu nusidėjėlis (kaip aiškinama Romiečiams 3, 23), tačiau Dievas priskiria man Savo teisumą ir paskelbia mane teisiu nuo to momento, kai aš patikiu Kristumi. Tai yra „išteisinimas“.

Romiečiams 8, 33 – mes esame **išteisinti Dievo** – Jis yra išteisinimo šaltinis.

Romiečiams 5, 9 – mes esame **išteisinti krauju** – Kristaus kraujas yra išteisinimo pagrindas.

Romiečiams 3, 24 – mes esame **išteisinti malone** – malonė yra išteisinimo būdas.

Romiečiams 5, 1 – mes esame **išteisinti tikėjimu** – tikėjimu pasisaviname išteisinimą.

Romiečiams 4, 25 – mes **išteisinti Kristaus prisikėlimu** – prisikėlimas yra išteisinimo garantas.

„Išteisinimas“ – tai juridinis terminas.

„Išteisinimas“ – tai palankus nuosprendis iš Dievo, paskelbiamas tą momentą, kai žmogus patiki Kristumi. Na, o nepalankus nuosprendis – tai virš mūsų „kybantis“ pasmerkimas, kuriu yra galutinai užantspauduojami tie, kurie numiršta taip ir nepasitikėję Kristumi. Galutinis nuosprendis bus įvykdytas ateityje, kai žmogus stos prieš Dievo Didžiojo baltojo sosto teisimą, aprašomą Apreiškime Jonui 20, 11-15.

Teismo salės visuomet esti labai bauginančios. Ypač tuomet, kai tu asmeniškai eini stoti prieš teisėją. Kalbant apie išteisinimą, isivaizduojame Dievo teisingo teismo salę. Dievas yra Teisėjas. Jo teisumas yra teismo standartas. Dievo išklausymas vyksta dabar, kol esame gyvi (ne tada, kai būsime mirę).

Štai jūs stovite prieš Aukščiausią ir Šventą Dievo Teisimą, gerai žinodami, kad stokojate Jo šventumo. Jūs žinote, kad esate nusidėjęs ir, svarbiausia, kad esate kaltas! Tačiau jei pasitikėsite tuo, ką Jėzus Kristus už jus atliko ant Kryžiaus, tuomet jums bus užskaitytas Jo teisumas. Ir kai Dievas paskelbs Savo nuosprendį, Jis paskelbs jus **teisiu!**

PRAKTINĖ IŠVADA:

Praktiškai to geriau ir nepritaikysi, kaip tai padaryta Laiške romiečiams 8, 33:

„Kas kuo nors apkaltins Dievo išrinktuosius? Tai – Dievas, kuris išteisina“.

Nėra nei vienos nuodėmės, kuri galėtų pasmerkti išteisintą žmogų pragaran. Jeigu Dievas kartą paskelbė jus teisiu, tai nei vienas žmogus, nei jūs pats, nei Šėtonas negali niekuo jūsų apkaltinti. Štai kaip apie tai rašo apaštalas Paulius Romiečiams 8, 31:

„Jei Dievas už mus, kas gali būti prieš mus?“

Romiečiams 3, 25 toliau aiškina, ką Jėzus Kristus įvykdė per Kryžių ir kaip Šventas Dievas gali paskelbti nuodėmingą žmogų teisiu.

MALONĖ (ROM 3, 24)

Malonė – tai nepelnytas palankumas iš Dievo.

Malonė yra tokia charakteringa Dievui (kaip ir Jo meilė), kad žmogaus žodžiai negali tiksliai nusakyti, ką ji reiškia.

Romiečiams 3, 24 pradedama:

„Budami išteisinti dovanai Jo malone...“

Kai kurie „malonė“ apibūdina kaip „nepelnytą gailestingumą“, ir tai dalinai yra tiesa. Tačiau gailestingumas jau savaime yra nepelnytas – tokia juk gailestingumo reikšmė. **Malonė** tuo tarpu yra daugiau nei gailestingumas. Gailestingumas ištraukia nusikaltėlių iš kalėjimo, o **malonė** sumoka nusikaltėlio skolą ir jį išlaisvina, kad šis džiaugtųsi geru gyvenimu.

Kai sakome, kad malonė – tai nepelnytas palankumas, mes sakome, kad to palankumo nereikia užsitarnauti. Tačiau tiesa ta, kad jo **neįmanoma** užsitarnauti. Kadangi visi esame nusidėjęliai, tai mes nieko negalime padaryti, kad užsitarnautume Dievo palankumą. Net jei nuo šiol pastoviai darytumėte vien gerus darbus ir aukotumėte visą savo likusį gyvenimą padėdami kitiems bei darydami nuostabius dalykus 24 valandas per parą, kad patenkintumėte Dievą, Dievas vis tiek nepriimtų jūsų ar jūsų pastangų, nes Jis yra Šventas, o jūs vis dar tebesate nusidėjęlis. Jūs nenusikratysite savo nuodėmių – tai neįmanoma.

Dievo išgelbėjimas neužsitarnaujamas. Tai yra Dievo dovana (žiūr. Efeziečiams 2, 8-9). Žodis „malonė“ graikiškai yra „karis“. „Dovana“ graikiškai – „karizma“. Nesunku pamatyti, kad graiku kalboje žodžio „malonė“ ir žodžio „dovana“ šaknis ta pati. Tad panaši ir šių žodžių prasmė.

Romiečiams 11, 6 – tai eilutė, kurioje malonė aiškiai atskiriama nuo darbu. Taip yra todėl, kad jie yra priešingi vienas kitam. Dovana – tai kažkas, kas duodama nemokamai, už dyką. O darbas – tai, kuo užsidirbamas atlygis.

Romiečiams 6, 23 parodo, koks mūsų atlygis:

„Nes nuodėmės atlygis – mirtis; bet Dievo dovana – amžinasis gyvenimas per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“.

Mes tikrai nenorime to, ką mums uždirbo, užtarnavo nuodėmė. Verčiau mes norime dovanos, ateinančios iš Dievo per Kristų.

Pradėję studijuoti Romiečiams 3, 21-24, mes matėme, kad Dievo teisumas šiandien yra prieinamas, pasiekiamas visiems žmonėms, tačiau priskaitomas tik tiems, kurie tiki. Atsižvelgdamas į žmogaus tikėjimą, Dievas išteisina, paskelbia nusidėjėlių teisiu. Na, o dabar mes sužinome, kad visa tai Dievas padaro žmogui **dovanai per Savo malonę**. Kokį mes nuostabų turime Dievą!

Efeziečiams 3, 1-5 mus moko, kad Dievo **malonės** žinia pirmiausia buvo apreikšta Pauliui. Juk tai per apaštalą Paulių Dievo **malonės** žodis buvo paskelbtas pagonims.

Galatams 1, 13-16 liudija, kad tai Dievo **malonė** pakeitė Paulių. Anksčiau jis buvo pagrindinis Kristaus priešas, bet malonė padarė jį pagrindiniu Dievo malonės skelbėju tarp pagonių.

1 Timotiejui 1, 11-16 paaiškina, kodėl Dievas naudojo Paulių, kad šis paskelbtų Jo **malonę**. Tai nutiko dėl to, kad Pauliaus atsivertimas yra Dievo malonės pavyzdys. Paulius nusipelnė pačios griežiausios pragaro baudmės, bet Dievo malone jis buvo išgelbėtas ir gavo teisę (kaip ir visi tikintieji) sėdėti su Kristumi dangaus vietoje (žiūr. Efeziečiams 2, 6).

Jau minėjau, kad gailestingumas ištraukia nusikaltėlių iš kalėjimo, o malonė sumoka nusikaltėlio skolą. Romiečiams 3, 24 sako, kad Dievas šiandien gali laisvai ir **maloningai** bendrauti su žmonija remdamasis vien tuo, ką Kristus atliko už mus ant Kryžiaus. Viešpats Jėzus Kristus sumokėjo mūsų nuodėmės skolą, o mes, priimdami jį tikėjimu, esame išlaisvinti, kad patirtume Dievo meilę ir gyventume Jo palankumu!

PRAKTINĖ IŠVADA:

Viskas, kas reikalinga mano išgelbėjimui, yra Dievo parūpinta. Išgelbėjimas – tai Dievo darbas mano naudai. Kad tai suprastume savo užsispyrusia ir užkietėjusia galva, mums yra pasakyta, kad iš mūsų pusės išteisinimas **neužsitarnaujamas ir nenusipelnomas**. Tačiau iš Dievo pusės išteisinimas yra mums duodamas už **dyką, dovanai**. Aiškiau nebegali būti. Išgelbėjimas mums ateina ne mūsų darbu, bet nemokamos Dievo dovanos pagrindu.

Kadangi aš dabar esu Dievo palankume atskirai nuo bet kokių mano gerų darbų, tuomet, jei aš ką blogo padarau, tai visiškai nekeičia Dievo nusistatymo mano atžvilgiu.

Prieš darydami skubotą išvadą, prašau, supraskite – tai nereiškia, kad tikintysis gali toliau laisvai daryti nuodėmes. Raštas prieštaraus tokioms išvadoms ir moko, kad tikintysis, gyvenantis ir tvirtai stovintis šioje Dievo malonėje, yra motyvuojamas daryti gerus darbus (žiūr. Titui 2, 11-12; Ef 2, 10)!

ATPIRKIMAS (ROM 3, 24)

Atpirkimas – tai laisvė už sumokėtą kainą.

Atkreipkite dėmesį, kad visi mūsų jau nagrinėti palaiminimai, kuriuos randame Rom 3, 21-24 (**Dievo teisumas** – kuris šiandien prieinamas visiems žmonėms ir priskaitomas, tik tiems, kurie tiki; **išteisinimas** – kai Dievas paskelbia patikėjusį nusidėjėlių teisiu; **malonė** – kai Dievas nemokamai išteisina nusidėjėlių), visa tai tapo prieinama tikinčiam žmogui vieno nuostabaus įvykio dėka. Viskas, kas surašyta Romiečiams 3, 21-28, sukasi aplink vieną svarbų įvykį, randamą paskutinėje 24 eilutės dalyje:

„...per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje“.

Nors visi šie palaiminimai mums duoti nemokamai, dovanai, tačiau tie palaiminimai turi kainą. Tą kainą sumokėjo Jėzus Kristus.

Žodis „atpirkimas“ buvo plačiai naudojamas bibliniais laikais, kalbant apie vergo nupirkimą. Štai trys skirtingi graikiški žodžiai, reiškiantys tris atpirkimo tipus:

1. „Agorazo“ – reiškia „nupirkti turguje“. Biblinėmis dienomis žmogus galėdavo nueiti į vergų turgų ir nusipirkti vergą.
2. „Eksagorazo“ – reiškia „išpirkti iš prekybos vergais“. Vergą galėdavo išpirkti, kad šis niekada nebebūtų pardavinėjamas.
3. „Lutro“ – reiškia „išlaisvinti sumokėjus kainą“. Vergo laisvės kaina vadinama išpirkos kaina. Pagal šį pirkimo tipą, vergo išpirkos kaina yra sumokėta jo naudai, išlaisvinant jį iš vergijos ir paleidžiant jį į laisvę.

Romiečiams 3, 24 eilutėje „atpirkimui“ vartojamas graikiškas žodis „apolutrosus“ yra dar stipresnės formos už „lutro“. Romiečiams 3, 24 mums sako, kad išpirkos kaina už mus sumokėta, ir mes esame išlaisvinti iš vergystės.

Bibliniais laikais žmogus kartais tapdavo vergu todėl, kad neturėdavo iš ko susimokėti savo skolų. Kunigų 25, 25-27 Dievas aiškiai išdėstė išpirkimo, atpirkimo įstatymo sąlygas:

1. Atpirkėjas turi būti artimiausias giminaitis.
2. Atpirkėjas turi būti pajėgus sumokėti pilną kainą.
3. Atpirkėjas turi laisvanoriškai sumokėti kainą.

Jei artimas **giminaitis** pakankamai mylėdavo vergą ir būdavo **pajėgus** sumokėti visą jo skolą **laisvanoriškai**, tai jis galėdavo nueiti į vergų turgų, sumokėti už tą vergą pilną kainą ir suteikti jam laisvę. Tai yra **atpirkimas** – laisvė už sumokėtą kainą. Būtent tai už mus padarė Jėzus Kristus, mirdamas ant kryžiaus.

Mes buvome pavergti nuodėmės. Rom 6, 23 sako, kad **nuodėmės atlygis – mirtis**. Jėzus Kristus mus taip mylėjo, kad atėjo (gimęs per mergelę) į žemę (į vergų turgų). Kaip visos žmonijos giminaitis (gimęs žmogumi) ir nenuodėmingas Dievo Sūnus, Jis buvo pajėgus sumokėti pilną kainą už visos žmonijos nuodėmes. Taip pat Jis savanoriškai mirė ant kryžiaus, išliedamas Savo kraują kaip mokestį už mūsų nuodėmės skolą.

Dievo teisumas yra priskirtas mums, tikintiems, ir mes esame paskelbti teisiais per Jo malonę **vien dėl to**, kad Jėzus Kristus sumokėjo kainą! Mes esame išlaisvinti iš nuodėmės.

Nenuostabu, kad Biblija sako, jog išgelbėjimas yra **dovana**, o ne igyjama **mūsų darbas**. Darbas jau atliktas! Jį atliko Kristus! Jėzus Kristus ne tik mirė už mūsų nuodėmes, bet taip pat buvo ir **prikeltas** mūsų išteisinimui, kaip rašoma Romiečiams 4, 25.

PRAKTINĖ IŠVADA:

Kai kurie priešinasi tiesai, skelbiančiai, kad išgelbėjimas nėra užsidirbamas žmogaus darbas, o yra Dievo dovana tam, kuris tiki. Šio išgelbėjimo priešininkai pareiškia, kad tai „pigia malonė“.

Kaip jie drįsta Jėzaus Kristaus kraują, išlietą kaip mokestį už mūsų nuodėmes, vadinti „pigia malone“, o tuo tarpu savo pačių darbus laikyti vertesniais už Dievo Sūnaus kraują? Toks prieštaraujantių žmonių mąstymas verčia tikėti, kad jie iš tikrųjų nežino evangelijos, ja netiki ir dar tebėra savo nuodėmėse!

Taip pat atpirkimas pašalina žmogaus kalnę, kaltės jausmą. Kadangi Jėzus Kristus sumokėjo už mano nuodėmes, tai dabar aš galiu gyventi prieš Dievą švaria ir ramia sąžine per amžius. Jeigu už mano

nuodėmes dar nebūtų sumokėta, tai aš nešiočiausi kaltės už savo nuodėmes našta.

Tarkime, jūs man esate skolingas daug pinigų ir negalite man jų gražinti, bet aš galiausiai numoju ranka ir pamirštu jūsų skolą. Nepaisant to, kiekvieną kartą mane matydamas jūs prisiminsite, kaip išviliojote iš manęs pinigus. Bet jeigu jūsų geras draugas man sumokėtų už jus, tuomet jūs švaria sąžine bet kada galėtumėte mane sutikti be jokio kaltės jausmo.

Toks dabar yra mūsų santykis su Dievu Tėvu, nes Jėzus Kristus sumokėjo už mūsų nuodėmes. Mes nebeturime kaltės jausmo prieš Dievą.

Atpirkimas – tai, ką Kristus atliko dėl žmogaus. Bet tuo pačiu metu Jėzus Kristus kai ką atliko ir Dievui Tėvui.

PERMALDAVIMAS (ROM 3, 25)

Permaldavimas – tai patenkinimas.

Stabmeldžių grupėse tai vadinama „dievų numalšinimu, patenkinimu“. Biblijoje „permaldavimas“ reiškia „Dievo teisingumo patenkinimą“.

Prisiminkime Romiečiams 3, 23, kur sakoma, kad mes visi esame nusidėjėliai. Nuodėmė – tai Dievo įstatymų laužymas. Todėl mes visi nusižengėme Dievo teisingumui. Į tai Dievas nežiūri pro pirštus, tarsi tai nebūtų svarbu.

Netgi savo visuomenėje mes turime daugybę nustatytų normų, vadinamų įstatymu. Sulaužius vieną iš įstatymų, teismo sistema priskiria atitinkamą baudą ar bausmę už padarytą nusižengimą. Tokią sistemą mes vadiname teisingumu. Teisėjas, turėdamas rankose įrodymus, kad žmogus yra kaltas, negali pasakyti: „Mes tave mylime, todėl tave paleidžiame nenubausta“. Mūsų įstatymai aiškiai tvirtina, kad už nusikaltimus turi būti atitinkamai baudžiama.

Dievo teisingumas yra toks pat, tik Jam visos nuodėmes yra vienodos. Už Dievo sulaužytus įstatymus turi būti įvykdyta bausmė – mirtis (kuri mus atskiria nuo Dievo). Tai – ta bausmė, kurios reikia lauja Dievo teisingumas. Kaip prasikaltę įstatymo laužytojai, mes nebegalime ištaisyti savo klaidų. Tačiau Romiečiams 3, 25 rašoma, kad Jėzus Kristus parūpino permaldavimą, ir tas permaldavimas atliktas Jo krauju.

„Kurį Dievas išstatė būti permaldavimu per tikėjimą Jo krauju...“

Atpirkimas yra skirtas žmogui, bet **permaldavimas** – Dievui. Jėzus Kristus žmonijai parūpino atpirkimą. Jis nupirko žmogui išgelbėjimą. Tuo pačiu Jėzus Kristus parūpino ir permaldavimą dėl Dievo Tėvo. Kristaus mirtis ant kryžiaus patenkinimo, permaldavo Dievo Teisingumo reikalavimus.

Graikiškas žodis „permaldavimas“ Laiške hebrajams 9, 5 yra išverstas kaip „gailėstingumo krasė“. Senojo testamento šventykloje buvo gailėstingumo krasė. Tai buvo vieta pemaldavimui atlikti. Gailės-

tingumo krasė buvo Šventų švenčiausioje virš Sandoros skrynios, tarp dviejų cherubų. Visų pirma žydu šventykla turėjo išorinį kiemą, kur susirinkdavo izraelitų liaudis. Vidiniame kieme aukodavo kasdienės aukas. Vidiniame kieme buvo šventykla. Priekinė, didesnė šventyklos dalis, buvo vadinama Šventąja vieta. Už jos, atitverta didele uždanga, buvo ypatinga šventovės dalis – Šventų švenčiausioji. Į ją vieną kartą per metus įeidavo aukščiausiasis kunigas su krauju už Izraelio nuodėmes. Aukščiausiasis kunigas apšlakstydavo krauju Dievo gailestingumo krasę sutaikinimui už Izraelio nuodėmes. Krauju apšlakstčius gailestingumo krasę, Dievo teisingumas būdavo patenkintas, permaldautas iki kitų metų. Visa tai nurodė į Jėzų Kristų kaip Aukščiausiajį Kunigą, kuris paaukojo Savo šventą kraują kaip patenkinančią auką už visas žmonių nuodėmes. Kai Jis tai padarė, Dievo teisingumas buvo galutinai patenkintas, permaldautas kartą visiems laikams.

Izaijo 53, 10-11 pranašavo apie Kristaus mirtį ant kryžiaus:

„Tačiau VIEŠPATS panorėjo jį sumušti; jis atidavė jį sielvartui; kai tu padarysi jo sielą auką už nuodėmę, jis matys savo sėklą, prailgins savo dienas, ir VIEŠPATIES valia klestės jo rankoje. Jis matys jo sielos kančias ir bus patenkintas; per savo pažinimą mano teisusis tarnas išteisins daugelį; nes jis nešios jų neteisybes“.

Jeigu Dievas Tėvas pasitenkino pilnu ir užbaigtu Jėzaus Kristaus mokesčiu dėl bausmės už mūsų nuodėmes, tai ir mus tai turėtų patenkinti. Kristus nepaliko nieko nepadaryto ar neužbaigto. Būtent todėl išgelbėjimas ir yra vien per tikėjimą.

PRAKTINĖ IŠVADA:

Kai kurie netiki, kad išgelbėjimui užtenka vien tikėti Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Jie mano, kad reikia daryti kažką daugiau. Ne. Raštas labai aiškiai parodo, kad viską padarė Kristus. Todėl Dievas pilnai patenkintas Jėzaus Kristaus darbu. Tai žinodami, mes taip pat privalome pasitenkinti tuo, kuo Dievas pasitenkino, nes kitaip mes būsime prieštaraujantys Dievui.

Kadangi Dievas yra visiems laikams pilnai pasitenkinęs mokesčiu už nuodėmes, tuomet patikėjęs aš galiu būti užtikrintas, kad nėra nesumokėtos nei vienos nuodėmės, už kurią būčiau nusiūstas į pragara.

Jei išgelbėjimas vien tik tikėjimu, kas tuomet yra tikėjimas?

TIKĖJIMAS (ROM 3, 25)

Tikėjimas – tai pasitikėjimas tuo, ką Dievas sako Savo Žodyje, ir pasekmių palikimas ištikimam Dievui.

Tikėjimas yra paprastas dalykas. Mes juo naudojames kiekvieną dieną. Vairuotojas, važiuodamas 70 kilometrų per valandą greičiu, nieko negalvoja apie paskui jį važiuojančias mašinas. Privažiavę raudoną šviesoforo signalą, vairuotojai paspaudžia stabdžių pedalą, tikėdami, kad stabdžiai suveiks, ir automobilis sustos. Mes pastoviai gyvename tikėjimu. Mes tikime savo darbdaviais, kad jie mums sumokės už darbą. Mes tikime, kad pinigų kupiūros tikros, kad jų vertė tikra. Mes tikime tuo, kas rašoma ant etikečių maisto prekių parduotuvėse. Mes tikime, kad gydytojo paskirti vaistai padės.

Tačiau dėl neaiškių priežasčių, vos tik susiduriame su Biblija, mes prarandame sveiką protą. Kai kurie sako: „Aš tikiu“, bet kai paklausi, kuo jie tiki, jie nežino. Kiti būna taip susipainioję, kad pradeda tikėti tikėjimu. Jie mano, kad jeigu jie stipriai kažkuo tikės, tuomet tai ir įvyks. Kiti tikėjimą paverčia darbu, sakydami: „Išgelbėjimas – tai ne dovana, nes tau reikia tikėti“. Tai kvailystė. Tikėjimas nėra darbas. Romiečiams 4, 5 aiškiai pasako:

„Tam, kuris nedirba, bet tiki tuo, kuris išteisina bedievi, jo tikėjimas yra įskaitomas teisumu“.

Pastebėkite žodžius „tikėti“ ir „tikėjimas“ Romiečiams 3, 21-28.

- 22 eilutėje sakoma, kad Dievo teisumas yra priskiriamas visiems, kurie **tiki**.
- 24 eilutėje sakoma, kad Dievas paskelbia žmogų teisiu per Savo **malonę**, nes Kristus ant kryžiaus sumokėjo mokesčių už nuodėmes.
- 25 eilutėje sakoma, kad Dievo pyktis dėl žmogaus nuodėmių yra permaldautas per patenkinančią Jėzaus Kristaus auką. Bet... taip pat pažymima, kad Dievo pyktis nėra permaldautas, kol nusidėjęs nėra **pasitikėjęs** Kristaus krauju.
- 28 eilutėje daroma išvada, kad žmogus išteisinamas **tikėjimu**, be įstatymo darbu.

Kai Biblija sako, kad žmogus išteisinamas ar išgelbėjamas **tikėjimu**, tai nereiškia, kad jis gali būti išgelbėtas tikėdamas bet kuo, kuo tik nori. Tikėjimas – tai pasitikėjimas tuo, ką Dievas sako Savo Žodyje. Tikėjimas –

kai žmogus artinasi prie Dievo pagal Jo paties nustatytas sąlygas! Dievo sąlygos šiam amžiui – tai **tikėjimas Kristaus krauju** (Romiečiams 3, 25). Dievas išgelbės, priskaitys teisumą arba išteisins tą nusidėjėlių, kuris tikės tuo, ką Dievas sako apie Jėzaus Kristaus kraują – kad tai yra vienintelis priimtinas mokestis už žmogaus nuodėmes ir vienintelė permaldaujanti auka, patenkinanti Dievo teisingumą. Kai tik žmogus patiki šia tiesa, Dievas jį paskelbia teisiu! Taigi „išgelbėjantis tikėjimas“ – tai tikėjimas Jėzaus Kristaus asmenybe ir Jo atliktu darbu ant kryžiaus.

Būtų naudinga suprasti, kad **tikėjimas** susideda iš trijų dalių.

Pažinimas – žmogus turi žinoti, kuo jis turi pasitikėti (2 Tim 1, 12).

Patikėjimas – žmogus turi priimti faktą kaip tiesą (Romiečiams 4, 20-21).

Pasitikėjimas – pažinęs ir priėmęs faktą kaip tiesą, žmogus turi pasikliauti tiesa, kad ji įgyvendins tai, ką sako.

Mes galime gyventi pilnai užsitikrinę tuo, kad už mus yra permaldauta, kad esame išteisinti, atpirkti, sutaikyti su Dievu, nes mūsų tikėjimas remiasi tuo, ką sako Dievas, o ne tuo, ką sako žmogus. Dievas yra ištikimas ir negali meluoti!

PRAKTINĖ IŠVADA:

Mes jau matėme, kad išgelbėjimo darbas buvo atliktas Viešpaties Jėzaus Kristaus. Galiausiai supratome, kad per tikėjimą Dievo išgelbėjimas tapo mano išgelbėjimu.

Dievo išgelbėjimo priėmimas – tai tarsi dovanos priėmimas per Kalėdas. Jums paduoda dovaną, o jūs ją priimate. Dievas jums per Jėzų Kristų siūlo amžiną gyvenimą kaip dovaną. Tačiau šiuo atveju, skirtingai nei per Kalėdas, jūs negalite ištiesti rankos ir pasiekti amžino gyvenimo ar Jėzaus Kristaus, kaip tai daroma imant bet kokią dovaną. Todėl šiuo atveju jūsų ranką atstoja jūsų tikėjimas, kai jūs tikite Dievo pažadais dėl išgelbėjimo ir amžino gyvenimo, kai jūs tai priimate tikėjimu.

Kadangi aš tikiu tuo, ką sako Dievas, tuomet tai yra tiesa, kad Dievas mane išgelbėjo tą pačią dieną, kai aš pasitikėjau Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Tai aš žinau todėl, kad taip sako Dievas Savo Žodyje. Todėl, remdamasis Dievo Žodžio autoritetiškumu, aš **žinau**, kad turiu amžiną gyvenimą. Dievas man tai garantuoja. Tai galite turėti ir jūs! Dievas nemeluoja (žiūr. 1 Jn 5, 9-13).

Kaip rašoma Psalmėse: „Toks pažinimas man per daug nuostabus.“

Ar dar gali kas būti geriau? Taip!

ATLEIDIMAS (ROM 3, 25)

Atleidimas paprastai reiškia „paleidimą“, „išlaisvinimą“.

Biblijoje mokoma apie du atleidimus. Prieš Kryžių žmonėms buvo duodamas laikinas nuodėmių atleidimas. Bet po Kryžiaus buvo paskelbta žinia apie pilnai užbaigtą nuodėmių atleidimą.

Senajame Testamente (Kunigų 4 ir 5 sk.), kad būtų atleistos tam tikros nuodėmės, Dievui turėjo būti aukojama gyvulio auka. „Sutaukinimo diena“ (Kunigų 16 sk.) buvo ypatinga diena. Tą dieną, vieną kartą per metus, aukščiausiasis kunigas paėmė du ožius. Vieną jų paaukodavo ant aukuro ir, paėmęs jo kraują, įnešdavo jo į Šventų švenčiausiąją bei juo pašlakstydavo gailestingumo krase. Tai buvo auka už Izraelio nuodėmes. Po to aukščiausiasis kunigas uždėdavo savo rankas ant kito ožio ir išpažindavo visas Izraelio nuodėmes. Tada tą ožį nuvedavo į dykumą ir ten jį paleisdavo. Toks buvo žydų nuodėmių atleidimas, jų išlaisvinimas iš nuodėmių, taip jas pašalinant.

Visa ta ceremonija yra **atpirkimo** ir **permaldavimo** Jėzaus Kristaus krauju ir **visiško atleidimo** per Jį paveikslas.

Per Jono krikštytojo ir Dvylikos apaštalu tarnystę (kuri aprašoma nuo Mato iki Apaštalu darbų knygos 8 skyriaus) nuodėmių atleidimas buvo duodamas per apsigalvojimą ir vandens krikštą (žiūr. Mk 1, 4 ir Apd 2, 38). Šios žinios tikslas buvo pašaukti tikintį Izraelio likutį ir jį apiplauti vandeniu. Sugretinus Apd 2, 38, Apd 3, 19 ir Rom 11, 25-27 tampa aišku, kad Izraelio tautos nuodėmės bus atleistos, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę.

Tik išgelbėjęs Paulių Apd 9 skyriuje, Dievas jam atskleidė **Malonės** evangeliją ir paskyrė jį būti pagonių apaštalu (Apd 20, 24; Rom 11, 13). Prasidėjus pagonių apaštalo Pauliaus tarnystei ir kartu Malonės amžiui, Dievas laikinai atidėjo Izraelio tautą ir jai pažadėtą atleidimą kartu su vandens krikštu. Dabar Jėzaus Kristaus mirtis ant kryžiaus yra visokio atleidimo pagrindas. Todėl yra panaikintas ir gyvulių aukojimas.

Hebrajams 9, 22 aiškiai parodo, kad be kraujo nėra atleidimo:

„...be kraujo praliejimo nėra atleidimo“.

Hebrajams 10, 4 toliau sako, kad gyvulių kraujo nepakanka:

„Nes yra neįmanoma, kad jaučių bei ožių kraujas pašalintų nuodėmes“.

Laiško romiečiams 4 skyriuje mokoma, kad vien tik Jėzaus Kristaus kraujas atnešė nuodėmių atleidimą. Jo kraujas parūpino pilną ir užbaigtą nuodėmių pašalinimą. Per Kristaus atliktą darbą ant kryžiaus nuodėmės yra pašalintos kartą visiems laikams.

Hebrajams 10, 10. 14. 17 skaitome:

„Ta valia mes esame pašventinti per Jėzaus Kristaus kūno auką kartą visiems laikams“.

„Nes viena auka jis amžiams išstbulino pašvęstuosius“.

„...ir jų nuodėmių bei neteisybių nebeprisiminsiu“.

Būtent todėl šiame Malonės amžiuje Paulius apie mūsų atleidimą kalba būtuojų laiku ir kaip apie besąlygišką atleidimą. Kadangi mes, tikintieji, gavome pilną atleidimą Kristuje, tai mums nereikia melstis ir prašyti atleidimo! (žiūr. Efeziečiams 1, 7; 4, 32; Kolosiečiams 1, 14; 2, 13; 3, 13)

Romiečiams 3, 25 sakoma, kad Dievas išstatė Kristų būti patenkinančia auka už nuodėmes. Šiuo pagrindu Dievas buvo teišus, atleisdamas praeito amžiaus, Senojo Testamento šventųjų, nuodėmes. Apie tai plačiau – sekančiame skyriuje, kur bus kalbama apie pakanumą.

PRAKTINĖ IŠVADA:

Argi jums nebūtų apmaudu, jeigu, tarkim, jūs atleistumėte artimam žmogui, bet po to jis be perstojo vaikščiotų pas jus ir vis prašytų jūsų atleidimo?

Tai būtų ne tik apmaudu, bet ir neleistų vystyti jūsų tarpusavio santykiams. Vietoj to, kad nuodėmė būtų pamiršta ir sustiprėtų tarpusavio ryšiai, ji pastoviai būtų primenama, kas trukdytų gražiams jūsų santykiams ir bendram džiaugsmui. Yra nemažai krikščionių, sakančių, kad jie tiki, jog jų nuodėmės atleistos, tačiau vis tiek pastoviai meldžiasi, prašydami Dievo, kad Jis jiems atleistų. Tai neduoda dvasinio augimo, gerų santykių su Dievu ir gyvenimo džiaugsmo,

nes krikščionis netiki, kad **visos** jo nuodėmės **jau galutinai** atleistos. Krikščionis netiki Dievu, kuris sako, kad žmogaus nuodėmės jau atleistos. Tikrai liūdna.

Praeities, dabarties ir ateities nuodėmės man jau atleistos, Dievas jas visas pašalino tą momentą, kai aš pasitikėjau Kristumi. Ir dabar, vietoj to, kad kasdien prašyčiau Jo atleidimo, aš Jam už tai dėkoju, todėl mano santykiai su mano Gelbėtoju Jėzumi Kristumi pastoviai stiprėja.

Jei žinote, kad esate išgelbėti tikėjimu per Kristų, kad už jūsų nuodėmes jau sumokėta, bet jei nešiojatės kaltės už nuodėmes našta, tuomet jūs net nepradėjote mėgautis ir džiaugtis savo išgelbėjimu. Darykite, ką sako Paulius Laiške filipiečiams 3, 13:

„...bet viena darau: pamiršdamas tai, kas už nugaros, ir siekdamas to, kas priekyje...“

Kaip tuo tarpu su žmonėmis, kurie gyveno prieš Kristų?
Kaip Dievas jiems atleis nuodėmes?..

PAKANTUMAS (ROM 3, 25)

Pakantumas – tai kantrus mokesčio už skolą laukimas.

Kaip matėme, atleidimas mus nukreipia tiesiai į pakantumą, kaip ir skaitome Rom 3, 25:

„Kurį [Kristų] Dievas išstatė būti permaldavimu per tikėjimą jo krauju, kad pareikštų savo teisumą dėl praeities nuodėmių atleidimo per Dievo pakantumą...“

Romiečiams 3, 25 sako, kad Dievas išstatė Jėzų Kristų būti patenkinančia auka (permaldavimu) už mūsų nuodėmes. Šioje eilutėje parodomi du labai svarbūs dalykai:

1. Per Jėzaus Kristaus patenkinančią auką Dievas atleidžia Senojo Testamento šventiesiems.

Atkreipkite dėmesį į išsireiškimą: „dėl praeities nuodėmių atleidimo“. Čia nekalbama apie **mūsų** praeities nuodėmes. Čia kalbama apie praeities laikotarpyje gyvenusių žmonių nuodėmes, kol Jėzus Kristus dar nebuvo atėjęs į žemę (žiūr. Hbr 9, 15). Tik dabar, kai Kristus jau buvo atėjęs ir sumokėjo patenkinantį mokesį už visos žmonijos nuodėmes, tik nuo dabar Dievas gali atleisti Senojo Testamento tikinčiųjų nuodėmes ir paskelbti juos teisiais. Prieš Kristaus mirtį Dievas sakė žmonėms aukoti už savo nuodėmes gyvulius. Tačiau Laiške hebrajams rašoma, kad jaučių ir ožių kraujas **negali** pašalinti nuodėmių. Ar čia prieštaravimas? Ne. Romiečiams 3, 25 mus moko, kad nuo Adomo ir Kristaus Dievas atleisdavo Senojo Testamento žmonių nuodėmes remdamasis tuo, kad ateityje Kristus sumokės už jų nuodėmes tobulą mokesį. Todėl Senojo Testamento laiku Dievas kantriai laukė tos dienos, kai Kristus atėjęs sumokės už praeities laikotarpio žmonių nuodėmes. Na, o Kristui tai atlikus, Dievas dabar jau gali juos paskelbti teisiais ir atleisti jų nuodėmes.

Tai panašu į naujo automobilio pirkimą išsimokėtinais. Mes susirandame automobilį, kurį norėtume įsigyti ir pasirašome išsimokėjimo sutartį. Tai atlikus, mums duodami automobilio rakteliai, ir mes išvažiuojame. Nors realiai išsimokame už tą automobilį tik po kelerių metų...

Pradžios knygos 3, 15 Dievas pažadėjo pasirūpinti žmogaus nuodėmėmis. Senojo Testamento tikintieji buvo išgelbėti jau tais laikais,

nors už jų nuodėmes dar nebuvo sumokėta Jėzaus Kristaus krauju.

2. Dabar atkreipkime dėmesį į kitą išsireiškimą, kurį randame Rom 3, 26:

„...kad pareikštų, savo teisumą šiuo laiku.“

25 eilutėje matėme, kad Kristaus aukos pagrindu Dievas atleido Senojo Testamento tikintiesiems. 26 eilutėje sakoma, kad Kristaus auka yra ir mūsų nuodėmių atleidimo ir išteisinimo pagrindas: Dievas šiuo laiku paskelbia teisiais tuos, kurie tiki Jėzumi Kristumi. Vienintelis skirtumas tarp praeityje gyvenusių ir dabar gyvenančių tikinčiųjų yra tas, kad mes dabar žinome, jog Kristaus aukos pagrindu Dievas atleidžia nusidėjėliams, ko praeityje, prieš Kristų, žmonės dar nežinojo.

Kadangi jau atliktas pilnas mokestis ir patenkinanti auka už nuodėmes, tai Dievas nebereikalauja už nuodėmes gyvulių aukos ar kokio darbo iš žmogaus pusės. Romiečiams 3, 27-28 daro išvadą: kadangi mūsų išgelbėjimas pasiekiamas ne mūsų darbais, bet per Jėzaus Kristaus atliktą darbą ant kryžiaus ir kadangi Dievas paskelbia teisiu tą nusidėjėlį, kuris pasitiki Kristaus krauju, tuomet iš savo pusės neturime kuo girtis. Mes esame nusidėjėliai, išgelbėti Dievo malone. Išvada:

„...žmogus yra išteisinamas [paskelbiamas teisuus prieš Dievą] tikėjimu be įstatymo darbų“.

PRAKTINĖ IŠVADA:

Nors tai nesutinka su daugybe bažnyčių ir religijų, bet tai yra tiesa, nes tai Dievo žodžiai:

„Dievas tebūna teisingas, bet kiekvienas žmogus melagis“ (Romiečiams 3, 4).

Ar jūs tuo tikite? Jei taip, tai nepasitikėkite savo religija, bažnyčia, krikštu, savo morale, etika ar savo gerumu, nes tie dalykai jūsų neišgelbės. Pasitikėkite vien Jėzumi Kristumi ir Jo atliktu darbu ant kryžiaus jūsų išgelbėjimui. Tai yra vienintelis kelias!

Jeigu Jėzus Kristus mirė už viso pasaulio nuodėmes, kas nuo to pasikeitė?

SUTAIKINIMAS (ROM 5, 10)

Sutaikinimas – tai draugystės ir bendrystės atkūrimas.

Šiandien tai yra pagrindinė Dievo žinia žmogui. Dėl savo nuodėmės ir priešinimosi Dievui, žmogus yra atkirstas nuo bet kokio santykio su Dievu. Žmogus yra beviltiškas nusidėjėlis. Ir netgi blogiau. Maištaujantis ir prieštaraujantis Dievui, žmogus tapo Dievo priešas.

Turėti Dievą savo priešu neabejotinai reikštų pralaimėtą bylą. Kadangi Dievas yra šventas, teisingas ir teisus, tai santykių nutrūkimo kaltė priklauso žmogui. Todėl Dievui nereikia būti sutaikytam, bet žmogui būti sutaikytam su Dievu būtina. Tačiau ką žmogus gali šiuo atveju padaryti? Jis nėra pajėgus paversti savo neteisybės į teisingumą. Žmogui žūtbūt reikalingas tarpininkas. Dievas per Savo malonę tokį parūpino. Tai – Žmogus-Dievas, Viešpats Jėzus Kristus. Jo mirtis, Jo pilnas mokestis už mūsų nuodėmes, yra mūsų sutaikinimo su Dievu pagrindas. Romiečiams 5, 10 sakoma:

„Nes, jei dar būdami priešai buvome sutaikyti su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai dar daugiau – būdami sutaikyti, mes busime išgelbėti jo gyvenimu“.

Atskleisdama šią nuostabią sutaikinimo žinią, Biblija mus sugražina atgal prie Adomo, nuo kurio prasidėjo žmogaus problemos. Per jo neklusnumą visa žmonija tapo nusidėjusi (žiūr. Romiečiams 5, 12. 19). Iš kitos pusės – mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus klusnumas parūpino visiems žmonėms galimybę tapti teisiais.

Kalbant apie sutaikinimo darbą **visos** žmonijos labui, reikėtų pastebėti, kad tai tapo realybe tik šiame dabartiniame Malonės amžiuje. Pradžios knygoje, nuo 1 iki 11 skyriaus, buvo suformuotos tautos, kitaip vadinamos pagonimis. Pradžios knygos 11 skyriuje pagonys maištavo prieš Dievą ir nuo Jo nusigrėžė. Todėl Dievas juos apleido, paliko likimo valiai. Pradedant Pradžios knygos 12 skyriumi, per visą Senąjį Testamentą iki pat Apaštalų darbų knygos vidurio Dievas buvo vienintelės tautos Dievas, Jis buvo Abraomo, Izaoko ir Izraelio Dievas. Per šį laikotarpį pagonys buvo be vilties, be Kristaus ir be Dievo pasaulyje, jie buvo Dievo priešai (žiūr. Efeziečiams 2, 11-12). Izraelis buvo Dievo tauta. Tačiau ir izraelitai maištavo prieš Dievą ir negavo jiems per pranašus pažadėtų dalykų. Nupuolus Izraeliui, Dievas pa-

darė kažką visiškai naujo, ko nepranašavo pranašai. Dievas laikinai atmetė Izraelį, atimdamas mylimos tautos statusą. Romiečiams 11, 28-32 atskleidžiamas šis Dievo tikslas. Paulius rašo apie tai pagonims:

„Evangelijos atžvilgiu jie [Izraelis] yra priešai jūsų dėlei... Nes Dievas uždarė juos visus netikėjime, kad jis visų pasigailėtų“.

Pagonims ir Izraeliui esant Dievo priešais ir nuo Jo atkirstais, Jėzaus Kristaus mirtis, palaidojimas ir prisikėlimas tapo jų sutaikinimo su Dievu priemonė. Žydai ir pagonys šiame malonės amžiuje yra sutaikyti Dievui viename Kristaus Kūne (žiūr. Efeziečiams 2, 14-16).

2 Korintiečiams 5, 18-21 rašoma, kad Jėzus Kristus įvykdė sutaikinimą dėl visų. Šiandien Dievas nepriekaištauja žmonėms dėl nuodėmių, nes pasaulis yra **sutaikytas** su Dievu. Ir jei kas tikėdamas Jėzumi Kristumi priima šį **sutaikinimą**, tas yra **sutaikomas** su Dievu visam laikui. Dievas niekada nesmerks tikinčiojo dėl jo nuodėmių:

„Nes tą [Kristų], kuris nepažino nuodėmės, Jis [Dievas] padarė nuodėme dėl mūsų, kad mes Jame [Kristuje] taptume Dievo teisumu“.

Kaip Dievo pasiuntinys, apaštalas Paulius, maldaudamas Kristaus vietoje, jus ragina: „**Susitaikykite su Dievu!**“

Dievas laukia jūsų atsako. Ar jūs tikėjimu priimsite tai, ką Jėzus Kristus padarė už jus, ar jūs toliau maištausite?

PRAKTINĖ IŠVADA:

Šioje nedidelėje knygelėje sunku paminėti viską, ką Jėzus Kristus padarė dėl mūsų. Vis dėlto meldžiuosi, kad jūsų akys būtų nukreiptos į Viešpatį Jėzų ir kad jūsų mąstymas prasiplėstų, ir jūs pamatytumėte, kad Kristaus mirtis ant kryžiaus įvykdė daugiau, nei jūs suvokiate. Iš tikrųjų mums reikėtų praleisti visą savo likusį gyvenimą mokantis ir Jį įvertinant!

Sugretinkite Efeziečiams 2, 8-9 ir Romiečiams 3, 27. Šiose ištraukose rašoma, kad žmogui nėra vietos gyrimuisi. Kodėl? Todėl, kad mes viską turime per Viešpatį Jėzų Kristų – Jis viską padarė, Jis yra viskas!

Žinant ir tikint, kad Jėzus Kristus dėl manęs mirė ir prisikėlė, kaip visa tai mane pakeičia?

PAŠVENTINIMAS (1 KOR 1, 30)

Pašventinimas – tai atskyrimas, pašventimas Dievui.

Žodis „pašventinimas“ pažymi nuosavybę. Žmogus, vieta ar daiktas yra atskiriamas nuo esamo šeimininko ir tampa naujo šeimininko nuosavybe. Taip pat, keičiantis šeimininkui, vyksta ir apšventinimo procesas. Kadangi naujas šeimininkas yra Dievas, tuomet žmogus, vieta ar daiktas turi būti Jam vienam pašventas (šventas).

Biblijoje kalbama apie žmonių, vietų, dienų, laikotarpių, daiktų, Izraelio pirmagimių, levitų, kunigų, aukuro, aukų, sabato ir kitokių **pašventimus**. Visi šitie būdavo atskirti, pašvesti Dievui. Jie tapdavo Jo nuosavybe!

Kaip tai buvo daroma Senajame Testamente, lygiai taip pat šandien tikintysis yra pašvenčiamas Dievui. Tą patį momentą, kai žmogus pasitiki Jėzaus Kristaus darbu ant kryžiaus, jis tampa pašventintas, pašvestas. Kryžius yra tikinčiojo apvalymo nuo nuodėmių priemonė, ir per tai jis yra pašventinamas. Pastebėkite – rašoma, kad tikintysis jau yra pašventintas!

„Ta valia mes esame pašventinti per Jėzaus Kristaus kūno auką kartą visiems laikams“ (Hebrajams 10, 10).

Išvardinę įvairias nuodėmes, neleidžiančias žmonėms paveldėti Dievo Karalystės, toliau Paulius rašo:

„Ir tokie buvote kai kurie iš jūsų, bet jūs esate nuplauti, bet jūs esate pašvesti, bet jūs esate išteisinti Viešpaties Jėzaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“ (1 Korintiečiams 6, 11).

Tikintieji yra nuplauti nuo jų nuodėmių ir atskirti, pašvesti Dievui. Mes esame Jo! Tai vadiname **poziciniu pašventinimu**. Tokia mano pozicija – aš esu pašvestas Dievui. Aš stoviu pripildytas Kristuje (Kol 2, 10).

Na, o kadangi tikintysis priklauso Dievui, tai Dievas moko tikintį gyventi atsiskyrimo Dievui gyvenimą. Mes turime gyventi skaisčiai, pasišventę Dievui ir Jo mokymui. Tai vadiname **praktišku pašventimu** – kai tikintysis ne tik turi Dievo suteiktą pašventimo poziciją, bet ir praktiškai ją panaudoja, praktiškai atsiskiria, pasišven-

čia Dievui ir Jo mokymui.

2 Korintiečiams 6, 17 sako:

„Išeikite iš jų tarpo ir būkite atsiskyre, – sako Viešpats...“

2 Korintiečiams 7, 1 pratęsia:

„Todėl, turėdami šiuos pažadus, brangiai mylimi, apšvalykime nuo viso kūno ir dvasios nešvarumo, tobulindami šventumą Dievo baimėje“.

Tikintysis niekada neturi užmiršti, kad Dievas jį išgelbėjo Savo šlovei ir Savo tikslui ir kad mes esame išgelbėti geriems darbams. 2 Timotiejui 2, 19. 21 aiškiai parodo:

„Tačiau Dievo pamatas stovi tvirtai, turintis šį antspaudą: 'Viešpats pažįsta savuosius'. Ir: 'Tegul kiekvienas, minintis Kristaus vardą, atsitraukia nuo neteisybės'“.

„Todėl jei kas apšvalys nuo šitų, tas bus indas garbei, pašvestas ir tinkamas šeimininko naudojimui, ir paruoštas kiekvienam geram darbui“.

Dabar mes jau priklausome Dievui! Todėl nuo šiol mes turime gyventi ne sau, bet Jam. Galiausiai ateis laikas, kai Viešpats sušuks, ir mes būsime pagauti į debesis susitikti su Viešpačiu ore. Tai bus mūsų galutinis pašventinimas. Tada mes kartą ir visiems laikams būsime atskirti nuo šio pasaulio ir „...taip visada būsime su Viešpačiu“ (žiūr. 1 Tesalonikiečiams 4, 13-18 ir 2 Tesalonikiečiams 2, 1-14).

PRAKTINĖ IŠVADA:

Kaip tikintysis aš esu **pašventintas, pašvestas**. Būtent todėl Biblija išgelbėtus, tikinčiuosius vadina šventaisiais. Šventasis – tai ne tas, kuris padarė daug gerų darbų, dėl kurių katalikų bažnyčia po jo mirties paskelbia jį „šventuoju“.

Biblija vadina šventaisiais tuos, kurie pasitikėjo Jėzaus Kristaus išlietu krauju už jų nuodėmes. Beje, korintiečiai, kuriems Paulius parašė du laiškus, buvo mažiausiai panašūs į tuos, kuriuos pasaulis pavadintų šventaisiais. Jie gyveno kūniškai, nuodėmingai. Tačiau rašydamas Paulius į juos kreipiasi vadindamas juos „šventaisiais“ (1 Korintiečiams 1, 2). Kodėl? Todėl, kad Jėzus Kristus juos pašventino – tai jų garantuota pozicija Kristuje (1 Korintiečiams 6, 11).

Žmonės mėgsta teisti ir spręsti, kuris jų nuomone yra krikščionis, o kuris ne. Jeigu jie matytų, kaip gyveno korintiečiai, jie neabejotinai pasakytų: „Tie žmonės tikrai nėra išgelbėti!“. Tačiau Paulius žinojo, kaip juos pavadinti – „šventaisiais“.

Sprendžiant pagal žmogaus elgesį, negalima nustatyti, ar jis išgelbėtas, ar ne. Krikščionys, kaip ir bet kurie, gali įsivelti į nuodėmingą gyvenimą. Tačiau kaip krikščionys mes neturėtume taip gyventi. Korintiečiams skirtas pamokymas ir pabarimas buvo 1 Laiške korintiečiams. Jie turėjo jį skaityti ir jam paklusti. Tai yra atsakymas bet kuriam neklusniam krikščioniui. Dievas žino, kaip veiksmingai panaudoti Savo Žodį tikinčiojo gyvenimui. Šiandien Dievo jėgos šaltinis mums yra Dievo Žodis. 2 Timotiejui 3, 16-17 sako:

„Visas Raštas duotas Dievo įkvėpimu ir naudingas mokslui, pabarimui, pataisymui, teismo pamokymui, kad Dievo žmogus būtų tobulas, visiškai aprūpintas visiems geriems darbams“.

Jeigu jūs norite būti garbės indas, tinkamas Viešpaties naudojimui ir pasiruošęs visiems geriems darbams, jums reikia SKAITYTI BIBLIJĄ!

SU IŠGELBĖJIMU SUSIJĘ KLAUSIMAI

Supratus šių bibliinių terminų prasmę, mums reikėtų kiek paaiskinti dėl išgelbėjimo. Peržvelkime į penkis labiausiai užduodamus klausimus ir pabandykime į juos atsakyti.

• Ar žmogus išgelbėjamas vien per tikėjimą?

„Išgelbėta“ mes suprantame kaip išgelbėta nuo Dievo rūstybės už nuodėmę. Kad būtume išgelbėti nuo teismo už mūsų nuodėmes, mes turime būti **teisūs** Dievo akyse. Taigi „išteisinimas“ (paskelbimas teisiu) – tai mūsų **išgelbėjimas**.

Romiečiams 3, 28 apibendrina tai, ko Paulius mokė šio laiško pirmuose trijuose skyriuose, o ypač 21-27 eilutėse:

„Todėl mes darome išvadą, kad žmogus išteisinamas tikėjimu be įstatymo darbų“.

Taigi atsakymas: Taip! Žmogus yra išgelbėjamas vien per tikėjimą. Atsiminkite, kad tikėjimas turi remtis gelbėjančiu Kristaus krauju (Romiečiams 3, 25). Kadangi išgelbėjimas gaunamas vien per tikėjimą, Dievas atmeta bet kokį žmogaus gyrimąsi (Romiečiams 3, 27).

Kai kas turbūt pacituotų Mk 16, 16, kur sakoma: „*Tas, kuris tiki ir yra pakrikštijamas, bus išgelbėtas.*“ Arba Apd 2, 38, kur sakoma: „*Apsigalvokite ir pasikrikštykite nuodėmių atleidimui...*“ Kaip gi išgelbėjimas gali būti vien per tikėjimą, jeigu šios eilutės moko apie išgelbėjimą per tikėjimą ir vandens krikštą?

Kaip pradžioje buvo minėta, Jėzus Kristus žemėje ir Dvylika apaštalų skelbė kitą Gerąją naujieną apie išgelbėjimą. Toji Evangelija vadinosi „Karalystės evangelija“. Priėmimui į Karalystę, pažadėta Izraeliui, buvo reikalaujamas tikėjimas ir vandens krikštas. Tačiau Izraelis atmetė Karalystę netgi po jų Karaliaus, Jėzaus Kristaus, prisikėlimo. Kai jie taip pasielgė, Dievas atidėjo Izraelį į šoną ir atkėlė pažadėtą Karalystę. Apie tai sako Romiečiams 11, 11-12. 15. 25. Vietoje pranašauto teismo ir Suspaudimo laikotarpio, Dievas atidėjo Karalystės programą ir pradėjo naują amžių, apie kurį anksčiau nie-

kada nebuvo pranašauta, kad tai turi ateiti. Jis vadinamas „Paslaptimi“ arba kitaip – „Dievo Malonės amžiumi“ (žiūr. Efeziečiams 3, 1-11 ir Kolosiečiams 1, 24-27).

Apaštalų darbų 9 skyriuje aprašoma, kaip stebuklingai buvo išgelbėtas Paulius, kad būtų Dievo išrinktas irankis ir atskleistas ši Naują paslapties amžių, vienodai siekiantį tiek pagonis, tiek žydus. Prieš Pauliaus išgelbėjimą ir prieš jam apreikštą naują Evangeliją, pagonys galėjo būti išgelbėti tik per Izraelio tautą, gavusią Karalystės pažadus. Bet šiandien viskas yra kitaip. Paulius neskelbia Karalystės evangelijos, bet Gerąją Kryžiaus naujieną (Galatams 6, 14-15). Dalis Pauliui apreikštos žinios kalba apie išgelbėjimą dabartiniame Malonės amžiuje (žiūr. Galatams 1, 11-12; 2, 1-2. 9).

Šis naujas Pauliui duotas apreiškimas pilnai paaiškina, kaip Kryžius išgelbsti nusidėjėlius. Pauliaus aiškinimas apie išteisinimą prasideda Romiečiams 3, 21 žodžiais „bet dabar“ Šiandien viskas kitaip, nei buvo anksčiau, nes Pauliui duotas naujas apreiškimas apie šį naują malonės amžių. Šiandien krikštas neturi nieko bendro su mūsų išgelbėjimu. Daugiau apie tai – priede „Krikštas“.

• Ar reikia daryti darbus, kad būtum išgelbėtas?

Ne. Darbai visiškai neturi vietos žmogaus išgelbėjime, nes išgelbėjimas gaunamas tikėjimu ir tik tikėjimu.

Žodis „malonė“ gali atsakyti į šį klausimą. Malonė yra tai, ką gauni nenusipelnęs ir neužsidirbęs. Efeziečiams 2, 8-9 rašoma, kad išgelbėjimas gaunamas tikėjimu. Jūs negalite nieko padaryti, kad nusipelnytumėte išgelbėjimą ar jį užsidirbtumėte. Todėl Efeziečiams 2, 8-9 sakoma, kad išgelbėjimas yra **dovana**, o būdas šiai dovanai gauti yra **tikėjimas** – tikėjimas Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Romiečiams 11, 6 sunkiai skaitosi, bet lengvai suprantama. Čia sakoma, kad išgelbėjimas gaunamas arba malone, arba darbais, bet negali būti malonės ir darbų mišinys. Įdėmiai paskaitykite Laišką romiečiams ir pamatysite, kad jeigu žmogus nutaria užsidirbti išgelbėjimą, jis nebus išgelbėtas. Bet jei žmogus nutaria, kad darbai jo neišgelbės, ir pasitiki Jėzumi Kristumi, tai Dievas jį išgelbės.

Romiečiams 11, 6 aiškiai sako, kad išgelbėjimas nėra malonės ir darbų mišinys. Turi būti arba viena, arba kita. Efeziečiams 2, 8-9 aiškiai parodo, kas turi būti:

„Nes jūs esate išgelbėti malone per tikėjimą; ir tai ne iš jūsų: tai Dievo dovana; ne darbais, kad kuris nesigirtų“.

Tačiau daugelis, gindami savo įsitikinimus, kad jų darbai privalomi išgelbėjimui, cituoja Jokūbo 2, 20: „Tikėjimas be darbų yra miręs“. Aš dažnai stebiuosi, kaip jie savo galvoje paaiškina šią priešingybę. Jie palygina dvi Rašto atkarpas, kurios viena kitai prieštarauja, tokiu būdu norėdami įrodyti savo tiesą. Tačiau tai nieko neįrodo, bet atvirkščiai – dar labiau supainioja. Dievas gi nėra sumaišties autorius, ir Raštas pats sau neprieštarauja. Atsakymas labai paprastas.

Jokūbo 1, 1 aiškiai pasakyta, kam autorius rašo šį laišką: „Dvylikai pasklidusių (Izraelio) genčių“. Jokūbas rašo dvylikos Izraelio genčių likučiu, išsisklaidžiusiam tarp pagonių dėl Jeruzalėje kilusio persekiojimo. Petras ir Jonas rašo, kur jie buvo išsisklaidę (1 Pt 1, 1; Apr 1, 11). Jokūbas jiems rašo, kad tai yra jų „tikėjimo išbandymas“ (1, 3) ir kad jie turi būti „ne tik žodžio klausytojai, bet ir vykdytojai“ (1, 22). Antrame skyriuje jis primena jiems apie Jėzaus Kristaus teismą ir atlygį, kurį jie gaus už ištikimą tarnystę. Kas neparodys gailestingumo, tas irgi nesulauks gailestingumo. Todėl tame teisme karalystės tikinčiajam reikės daugiau nei tikėjimo, reikės ir darbų. Užmokestis bus duodamas už ištikimą tarnavimą, todėl vien tikėjimo neužteks išgelbėjimui iš „negailėstingo teismo“ (2, 13). Izraelitai bus teisiami pagal „laisvės įstatymą“ (klusnumą Dievo Žodžiui) (1, 25; 2, 8. 12). Viešpats Jėzus Kristus to paties mokė Izraelio tautą „Kalno pamoksle“:

„Palaiminti gailestingieji, nes jie susilauks gailestingumo“.

Kaip gailestingumas turi būti **parodomas**, taip ir tikėjimas turi būti parodomas darbais, apie ką ir rašo Jokūbas. Jokūbas metė iššūkį skaitytojams, kad jie parodytų savo tikėjimą be darbų. Tai neįmanoma. Tik savo darbais gali parodyti kitiems savo tikėjimą, sako Jokūbo 2, 18. Toliau, 2, 21, mums pateikiamas Abraomo gyvenimo įvykis, kuris nukelia mus mažiausiai trisdešimt metų po to, kai Abraomas buvo Dievo paskelbtas išteisntu tikėjimu. Įrašas apie tai, kaip Abraomas aukojo Dievui savo sūnų Izaoką, demonstruoja žmonėms tikėjimą, kurį Dievas matė Abraome trisdešimčia metų anksčiau (2, 23). Jokūbas taip pat mini „paleistuvę Rahabą“ (2, 25), kuri buvo išteisinta

tikėjimu. Žinoma, ji nurodo ne į paleistuvės gyvenimą, kuris yra nepriimtinas Dievui. Ji buvo pagonės pavyzdys, kuri buvo teisi Izraelio akyse dėl jos darbų, padėdama šnipams pabėgti iš Jericho.

Tai, ką Jokūbas nori parodyti, yra išteisinimas darbais **žmonių akyse**.

Tačiau Paulius mums rašo apie išteisinimą **prieš Dievą** ir kad žmogus yra išteisinamas tikėjimu be jokių darbų. Tai skiriasi nuo to, ką rašo Jokūbas. Idėmiai paskaitykite Romiečių 3, 20 ir pastebėkite: „*kad Dievo akyse...*“ „*Nes žmogus žiūri į išorę, bet Viešpats žiūri į širdį*“ (1 Sam 16, 7). Šiandien gi Dievas išteisina žmogų **vien** tikėjimu.

Paulius rašo, kad mes gyvename ne pagal įstatymą, bet pagal malonę (Rom 6, 14; Gal 5, 18). Paulius rašo apie išteisinimą, skelbiamą Malonės evangelijoje, o Jokūbas apie išteisinimą pagal Karalystės evangeliją.

• Ar žmogus gali būti užtikrintas savo išgelbėjimu?

Prisiminkite žodžio „**tikėjimas**“ reikšmę. Tikėjimas reiškia tikėti tuo, ką Dievas sako savo Žodyje, pasekmes paliekant ištikimajam Dievui. Kadangi Dievas yra ištikimas, tai Jis negali meluoti, Jis visada įvykdo tai, ką yra pasakęs. Todėl, remdamasis Dievo Žodžio autoritetingumu, aš žinau, kad esu išgelbėtas ir po mirties eisiu į dangų.

Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus už mano nuodėmes ir prisikėlė iš numirusių mano išteisinimui. Aš tikiu tuo, ką sako Dievas Savo Žodyje. Todėl aš esu išgelbėtas, atleistas ir išteisintas.

Skaitydami 1 Jono 5, 9-13, turėtume nepamiršti, kad netikėdami tuo, ką skelbia Dievo Žodis, mes vadiname Jį melagiu. Tuo tarpu tikėdami Dievo liudijimu apie Jo Sūnų, mes galime užtikrintai **žinoti**, kad tikrai **turime** amžiną gyvenimą!

• O ką jei žmogus po išgelbėjimo nusideda?

Be jokių abejonų, po išgelbėjimo žmogus vis tiek darys nuodėmes, nes mes vis tiek tebeturime tą nuodėmingą prigimtį. Aš buvau išgelbėtas, kai man buvo aštuoneri. Taigi daugiausia mano padarytu nuodėmių buvo po mano išgelbėjimo.

Į šį klausimą gali atsakyti bendras Evangelijos supratimas. Evangelija – tai gera naujiena, kad Jėzus Kristus mirė už mano nuodėmes. Jėzus Kristus sumokėjo už visas mano nuodėmes – praeities, dabarties ir ateities. Jis nepaliko nei vienos nuodėmės, už kurią nebūtų sumokėjęs. Tai yra pagrindinė „**atpirkimo**“ reikšmė. Aš esu išlaisvintas iš pragaro, nes Jėzus Kristus sumokėjo mano išgelbėjimo kainą. „**Permaldavimas**“ sako, kad aš esu priimtas į Dievo šeimą, nes Dievas Tėvas pasitenkino tuo mokesčiu, kurį Jėzus Kristus sumokėjo už mane ant kryžiaus. Todėl aš galiu džiaugtis pilnu ir užbaigtu atleidimu nuo to momento, kai pasitikėjau Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. To moko **atleidimas**. Kai aš nusidedu, Raštas mane moko, kad aš darau tai, ko neturėčiau daryti. Ačiū Dievui už nuodėmių atleidimą Kristuje. Man belieka pasitaisyti ir toliau gyventi Viešpačiui.

• Ar žmogus gali prarasti savo išgelbėjimą?

Ne! Jei žmogus galėtų prarasti išgelbėjimą, tuomet tai būtų **ne išgelbėjimas**, o **išbandymas**. Pati išgelbėjimo prasmė yra būti išgelbėtu, šiuo atveju – iš bausmės už nuodėmes ugnies ežere.

Jei aš esu išgelbėtas iš pragaro, tuomet aš niekada nebūsiu pragainis. Jei aš turiu amžiną gyvenimą, tuomet aš niekada nepatirsiu antrosios mirties ugnies ežere!

Ačiū Viešpačiui, kad mūsų išgelbėjimo tikrumas nėra paliktas apsvaistymui. Mums, patikėjusiems Jo Sūnumi, Dievas pažadėjo išgelbėjimą, ir Jis išlaikys Savo pažadą iki galo. Garantą yra duotas Efeziečiams 1, 13-14, kur ne tik apie tai mums rašoma, bet mums jau yra duotas saugumo garantas kaip užstatas:

„Kuriuo [Kristumi] ir jūs įtikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją; Jūs įtikėję jūs buvote ir

užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia, kuri yra mūsų paveldo užstatas iki nupirktos nuosavybės atpirkimo, jo šlovės gyriui“.

Užstatas galioja iki Jėzus Kristus ateis ir pasiims Savo nupirktą nuosavybę – mus, kurie esame nupirkti Jo krauju. Šventoji Dvasia mus užantspaudavo atpirkimo dienai – mūsų kūno prikėlimui (Efeziečiams 4, 30).

Išdėstęs mokslą apie mūsų išgelbėjimą pirmuose aštuoniuose Laiško romiečiams skyriuose, apaštalas Paulius užduoda keturis klausimus ir į juos atsakydamas užtikrina, kad mes **negalime** prarasti savo išgelbėjimo.

Romiečiams 8, 31:

„Jei Dievas yra už mus, kas gali būti prieš mus? Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė jį už mus visus, kaipgi jis ir visko mums neduotų dovanai kartu su juo?“

Paulius įtikina, kad Dievas nieko nuo mūsų nepaslėpė. Jis netgi davė Savo brangiausią Sūnų mūsų išgelbėjimui. Todėl jeigu Jis mums davė Savo Sūnų, tai Jis tikrai nesiruošia mūsų prarasti!

Romiečiams 8, 33:

„Kas kuo nors apkaltins Dievo išrinktuosius? Tai – Dievas, kuris išteisina“.

Jeigu Dievas paskelbė tikintįjį teisiu, tuomet kas gali pasakyti priešingai?

Romiečiams 8, 34:

„Kas yra tas, kuris smerkia? Tai – Kristus, kuris mirė, dar daugiau, kuris yra prisikėlęs, kuris yra ir Dievo dešinėje, kuris ir užtaria mus“.

Paulius toliau svarsto: Jeigu Jėzus Kristus mirė, kad mus išgelbėtų, ir prisikėlė, kad mus užtartų, tuomet nėra nei vieno, kuris galėtų mus apskusti.

Romiečiams 8, 35:

„Kas mus atskirs nuo Kristaus meilės?“

Galiausiai Paulius sako, kad niekas negali mūsų atskirti nuo Kristaus meilės – tai neįmanoma. Atsiminkite, kad mirtis – tai atsispyrimas nuo Dievo. Nebūti atskirtam nuo Kristaus meilės, reiškia nebūti atskirtam nuo Jo! Neįmanoma būti atskirtam nuo Jėzaus Kristaus, nes mes esame „daugiau nei nugalėtojai per tą, kuris mus mylėjo“.

Romiečiams 8, 38 Paulius sako, kad jis jau turi nusistovėjusį ir garantuotą įsitikinimą dėl amžinojo saugumo Kristuje. Joks žmogus, joks angelas, joks laikų pasikeitimas, nei dabartis, nei ateitis negali atsistoti tarp Jėzaus Kristaus ir Jo meilės mums. Tai užtikrintas saugumas!

Leiskite šį tą pasakyti dėl Biblijos eilučių, mokančių, kad žmogus gali prarasti išgelbėjimą. Mato, Morkaus, Luko knygos rašoma, kad žmogus turi „išverti iki galo“, kad gautų gyvenimą. Taip pat ir Laiškas hebrajams perspėja apie „atkritimą“. Ką daryti su tokiais Rašto eilutėmis? Atsakymas paprastas – reikia teisingai padalinti Tiesos Žodį (2 Tim 2, 15).

Ten, kur rašoma apie „**ištverimą iki galo**“, kalba eina apie ateities Suspaudimo laikus, kurie ateis į žemę dėl Izraelio tautos, atmetusios savo Mesiją. Suspaudimo laikai bus kaip priemonė, kurią Dievas panaudos, kad išvalytų Izraelio tautą, išnaikindamas iš jos tarsi piktžolės netikinčius izraelitus ir paruošdamas pažadėtą Karalystę žemėje. Mūsų, gyvenančių šiame Malonės amžiuje, net nebus Suspaudimo metu, nes Dievas pažadėjo mus **išgelbėti** iš to Dievo rūstybės laikotarpio (žiūr. 1 Tesalonikiečiams 1, 10; 5, 9 ir 2 Tesalonikiečiams 2, 13. 14). Vėlgi – Dievas pilnai pasirūpino mūsų amžinu saugumu.

Na, o dėl „**atkritimo**“, aprašomo Laiške hebrajams, pirmiausia reikėtų suprasti, kad šis laiškas, perspėjantis dėl atkritimo, yra parašytas hebrajams – Izraelio tautai. Argi pats laiško pavadinimas nepasako, kam jis yra skirtas ir kokią grupę žmonių jis nori perspėti? Antra, Laiškas hebrajams mūsų Biblijoje yra tuoj po Pauliaus parašytų laiškų, kurie yra tarsi įsiterpimas į Dievo bendravimą su Izraelio tauta. Pasibaigus šiandieniniam Malonės amžiui, mes būsimė pagauti į debesis pas Viešpatį, ir tada Dievas toliau pratęs Savo reikalus su Izraelio tauta ir pradės Suspaudimo laikotarpį. Todėl

pasibaigus Pauliaus laiškam (Malonės amžiui), Dievas vėl kreipsis į hebrajus – Izraelio tautą, ją perspėdamas, kad ši neatkristų, bet sektų Jėzumi Kristumi per Suspaudimo laikotarpį.

2 Korintiečiams 6, 2 rašoma, kad šiandien **ne** Dievo rūstybės (Suspaudimo) diena, bet verčiau:

„...dabar [šiandien] yra išgelbėjimo diena“.

Dievo malonė šiandien sulaiko Jo pyktį ir rūstybę, suteikdama žmonijai savalaikę galimybę būti išgelbėtiems. Šiandien **tau** Dievas suteikia galimybę pasitikėti Jėzumi Kristumi ir Jo mokesčiu už tavo nuodėmes, kad būtum išgelbėtas. Pasitikėkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju!

PRIEDAS. APIE KRIKŠTĄ (ROM 6, 3)

Krikštas – tai perkėlimas, suvienijimas, sutapatinimas su kažkuo.

Daugelis žmonių, tame tarpe ir krikščionys, nustemba staiga sužinoje, kad žodis „krikštas“ **nėra susijęs** su panardinimu į vandenį! Žinoma, Biblijoje minimas vandens krikštas, tačiau žodis „**krikštyti**“ nereiškia panardinti į vandenį. Daugelio nuostabai, vandens krikštas tėra vienintelis šalia kitų dvylikos Raštuose paminėtų krikštų. Religinės tradicijos iškiepijo į žmonių mąstymą mintį apie krikštą kaip apie ceremoniją, susietą su vandeniu. Nuo to prasidėjo nesibai-gianti sumaištis.

Panagrinėjus žodžio „krikštas“ vartoseną Biblijoje, tampa aišku, kad „krikšto“ sąvokos dalis yra **ne** vanduo, bet sutapatinimas, suvienijimas. Rašto eilučių kontekstas padiktuoja, su kuo yra sutapatinama.

Nors Rašte yra 12 įvairių krikštų, apžvelgsime tik 5 pačius pagrindinius. Net trys krikštai yra paminėti Mato 3, 11 eilutėje, kuri sako:

*„Aš iš tikrųjų jus krikštiju **vandeniu** apsigalvojimui, bet tas, kuris ateina po manęs, yra galingesnis už mane, aš nevertas nešioti jo apavo; jis krikštys jus **Šventąja Dvasia ir ugnimi**“.*

VANDENS KRIKŠTAS

Jonas krikštytojas **krikštijo** Izraelio tautą **vandeniu**. Tai buvo vandens krikštas, kurio tikslas buvo sutapatinti Izraelio tikinčiųjų likutį su jų Mesijumi – Jėzumi Kristumi. Dėl to ir Kristus buvo pakrikštytas vandeniu – kaip Izraelio tikinčiųjų narys, kad įvykdytu įstatymo teisumą. Pagal Jono 1, 31 Jėzus Kristus per vandens krikštą buvo sutapatintas su Izraeliu, o Izraelis – su Juo. Jonas krikštytojas buvo atėjęs pirma Jėzaus Kristaus, kad paskelbtų Izraeliui apie Jo atėjimą ir paruoštų juos būti tinkamais Karaliui per vandens krikšto apvalymą. Todėl Jonas paskelbė, kad ateina Tas, kuris krikštys geresniu krikštu.

KRIKŠTAS ŠVENTAJA DVASIA

Tas didis žmogus, apie kurį kalbėjo Jonas krikštytojas, buvo Viešpats Jėzus Kristus. Jonas liudijo, kad atėjęs Kristus krikštys gesniu krikštu. Jonas krikštijo vandeniui, bet Jėzus Kristus krikštys Šventąja Dvasia. Tai – Sekminių dienos krikštas, įvykęs po Kristaus prisikėlimo ir pakilimo į dangų (žiūr. Apd 1, 5-8 ir Apd 2, 1-5). Viešpats Jėzus Kristus iš dangaus **išliejo Šventą Dvasią** ant Izraelio tikinčiųjų likučio, kaip buvo žadėjęs Jonas ir kaip pranašavo Joelis 2, 28-32.

KRIKŠTAS UGNIMI

Jonas krikštytojas ne tik supažindino ir sutapatino Izraelio tikinčiųjų likutį su Jėzumi Kristumi, bet taip pat perspėjo neapsigalvojančius ir netikinčius izraelitus, kad Jėzus Kristus atėjęs krikštys dviem krikštais. Tikintieji izraelitai bus pakrikštyti Šventąja Dvasia, suteikiančia gyvybę. Na, o netikintieji izraelitai bus **pakrikštyti ugnimi**. Šis ugnies krikštas – tai pragaro ugnies krikštas – Mato 3, 12. Tai atsitiks ateityje, kai Jėzus Kristus įmes netikinčiuosius į pragaro liepsnas. Ačiū Viešpačiui Jėzui Kristui, išgelbėjusiam mus, tikinčiuosius, iš ugnies krikšto!

Mato 3, 11 eilutėje yra paminėti trys skirtingi krikštai: vandens krikštas, krikštas Šventąja Dvasia ir ugnies krikštas. Pastebėkite, iš jų tik vienas yra vandens krikštas!

Tebūna tai jums pamokymas. Skaitydami apie krikštą negalvokite, kad tai visada reiškia vandenį. Tegul pati Biblija jums pasako, koks tai yra krikštas. Taip pat būkite užsitikrinę, kad jūs tikite tuo, ką sako Biblija, o ne tuo, ką sako žmonės, savaip interpretuodami Bibliją.

KRIKŠTAS Į MIRTĮ

Apie šį krikštą rašoma Morkaus 10, 38-39. 45. Šioje atkarpoje kalbama apie artėjančią Viešpaties Jėzaus Kristaus ir apie vėliau įvyksiantį Jokūbo bei Jono mirties krikštą.

Kai Viešpats kalbėjo apie jam skirtą krikštą, jis nurodė į savo mirtį ant kryžiaus. Jis buvo prikaltas prie kryžiaus, kad ant Jo būtų

uždėtos visos mūsų nuodėmės. Susitapatinęs su mūsų nuodėmėmis ant kryžiaus, Jis sumokėjo už jas Savo mirtimi. Jėzus Kristus buvo pakrikštytas į mūsų mirtį. Apie tai buvo kalbėta ir Luko 12, 50, ir vėl 1 Petro 3, 21. Čia tai vadinama „*krikštu, kuris mus dabar išgelbėja*“.

Jokūbo ir Jono atveju šis krikštas kalba apie jų, kaip kankinių, mirtį. Jėzus Kristus pranašavo, ir istorijoje užrašyta, kad Jokūbas bei Jonas, skelbdami Jėzaus Kristaus prisikėlimą, buvo nužudyti. Jie mirė kitų labui, kad kiti išgirstų evangeliją ir būtų išgelbėti. Apie šį krikštą į mirtį 1 Korintiečiams 15, 29 taip pat rašė ir apaštalas Paulius.

KRIKŠTAS Į KRISTŲ

Krikštas į Kristų – tai krikštas, apie kurį mokoma išskirtinai Pauliaus laiškuose. Vandens krikštą savo laiškuose apaštalas Paulius pamini tik vieną kartą – 1 Korintiečiams 1, 13-17. Atėjęs į naująjį, pagonių amžių, vandens krikštas atnešė sumaištį ir susiskaldymus (tai mes matome šiandieninėje krikščionybėje). Pauliaus sprendimas buvo labai paprastas: **liaukitės krikštyti vandeniui!** Bet kaip jis nusprendė liautis krikštyti vandeniui? Ar Jėzus Kristus jam neįsakė krikštyti vandeniui? **Ne!** Dėkodamas Dievui, kad nepakrikštijo daugiau, Paulius 17 eilutėje sako:

„Nes Kristus nesiuntė manęs krikštyti, bet skelbti evangeliją: ne žodžių išmintimi, kad Kristaus kryžius netaptų neveiksmingas“.

Paulius buvo naujo Malonės amžiaus apaštalas. Jo žinia ir tarnystė pagonims skyrėsi nuo Dvylikos apaštalo žinios ir tarnystės, skirtos Izraelio tautai. Vandens krikštas priklausė Dievo žiniam, skirtam Izraelio tautai. Tuo tarpu apaštalas Paulius skelbė krikštą, skirtą dabartiniam amžiui. Įsidėmėkite, kad tai – **ne** vandens krikštas. Paulius rašo 1 Korintiečiams 12, 13:

„Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną, ar tai būtume žydai, ar pagonys; ar tai būtume vergai, ar laisvi; ir visi buvome pagirdyti į vieną Dvasią“.

Apaštalas Paulius moko apie krikštą į Kristų. Šis krikštas – tai tikinčiojo ikėlimas į Kristaus kūną. Labai svarbu pamatyti, kad 1 Korintiečiams 12, 13 eilutėje paminėtas krikštytojas yra ne žmogus, ne kunigas, ne pastorius, bet Dievas-Šventoji Dvasia. Šioje eilutėje taip

pat aišku, kad Šventoji Dvasia patalpina žmogų ne į vandenį, bet į Kristų! Vėlgi – reikia prisiminti ir tikėti tuo, ką sako Raštas, o ne tuo, kaip žmogus interpretuoja Raštą.

Krikštas į Kristų sutapatina tikintį su gelbėjančiu kryžiaus darbu. Romiečiams 6, 3-5 labai gerai paaiškina apie šį krikštą. Kai aš pasitikėjau Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, Šventoji Dvasia ikėlė mane į Kristų – į Kristaus mirtį (tai kryžius, ant kurio buvo sumokėta už mano nuodėmes), į Kristaus palaidojimą (mokestis užbaigtas) ir į Kristaus prisikėlimą (tai naujas gyvenimas Kristuje). Kadangi šis krikštas – tai Šventosios Dvasios atliktas darbas, kai kurie jį tinkamai pavadino „dvasiniu krikštu“. Be jokių abejonių tai yra krikštas, apie kurį Paulius moko savo laiškuose: Romiečiams 6, 3-5, 1 Korintiečiams 12, 13, Galatams 3, 27, Efeziečiams 4, 5, Kolosiečiams 2, 10-13.

Mūsų krikštas į Kristų yra mūsų nuodėmių atleidimo pagrindas. Tai – tikrasis krikštas, pranokstantis ir išstumiantis bet kokį ritualinį krikštą. Šis krikštas – tai realybė to, ką Dievas įvykdė mano labai per Jėzų Kristų!

Kad iširtume šio krikšto tiesą, Dievas mus moko Efeziečiams 4, 1-6 „išlaikyti Dvasios vienybę...“ Mes išlaikome šią vienybę laikydami ir gindami septyngubą vienybę:

„Yra vienas [1] kūnas ir viena [2] Dvasia, kaip jūs ir esate pašaukti į vieną [3] jūsų pašaukimo viltį; vienas [4] Viešpats, vienas [5] tikėjimas, vienas [6] krikštas, vienas [7] Dievas ir visų Tėvas, kuris yra virš visų ir per visus ir visuose jumyse“.

Šioje vietoje mokoma, kad šiandien tėra tik vienas krikštas, kurio mes turime laikytis ir jį saugoti. Tai ne vandens, bet **Dvasios krikštas į vieną Kristaus kūną**. Tai darbas pačios Šventosios Dvasios, šiandien sukūrusios dvasinę tikinčiųjų jungtį Kristuje. Kas vis dar krikštija vandeniui, tas tik sukelia sumaištį ir painiavą bažnyčiose. Raštas mus moko laikytis Dvasios vienybės ir vieno, dvasinio krikšto (1 Korintiečiams 12, 13, Efeziečiams 4, 5).

Trumpai viską apžvelgę, matome štai ką: Jonas krikštytojas Izraelio tautai skelbė nuodėmių atleidimą per vandens krikštą. Kas iš Izraelio tautos priims krikštą Šventąja Dvasia, tas bus prikeltas, kad įeitų į jiems pažadėtą Karalystę, paskelbtą Jėzaus Kristaus Jo žemiškoje tarnystėje. Bet Jono paskelbtas ugnies krikštas neįvyko. Kodėl?

Ugnies krikšto teismas buvo atidėtas kartu su Izraeliui pažadėta Karalyste. Tačiau tai būtinai įvyks ateityje. Na, o tuo tarpu Dievas išskyrė apaštalą Paulių su Malonės žinia, siunčiama tiek maištingiems žydams, tiek pagonims. Jiems duota vienoda galimybė būti išgelbėtiems, išteisintiems ir atleistiems per Jėzaus Kristaus mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą. Visus, patikėjusius šia malonės evangelija, Dievas-Šventoji Dvasia pakrikštija į Kristaus kūną. Kristuje mes turime gyvenimą, viltį ir paveldą.

Izraeliui buvo siūlomas gyvenimas, viltis ir paveldas pagal Dievo pažadus Senajame Testamente. Tačiau mums, šiandien itikėjusiems, tie dalykai nebuvo pažadėti. Jie mums duoti malone.

PRAKTINĖ IŠVADA:

Patikėjęs Evangelija, per Dvasios krikštą aš tapau Kristaus kūno dalimi. Jeigu būtų imanoma prarasti išgelbėjimą ir patekti į pragarą, tuomet Kristaus kūno dalis patektų į pragarą. Tai neįmanoma. Aš esu saugus Kristuje, nes Šventoji Dvasia mane ikėlė į Kristų.

Aš savęs į Kristų neikėliau, todėl negaliu savęs iš ten ir iškelti. Ir kadangi Šventoji Dvasia mane užantspaudavo Kristuje, tai aš esu Jo per amžius!

2 Timotiejui 2, 11-13 būtent to ir moko:

„Tai ištikimas pasakymas: jei mes mirę su juo, mes ir gyvensime su juo“.

Tai Rašto pateiktas garantas, pagrįstas dvasiniu tikinčiojo krikštu į Kristaus mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą. Toliau tęsiama:

„...jei kenčiame, mes ir karaliausime su juo; jei jo atsisakysime, ir jis mūsų atsisakys“.

Ši eilutė mums žada karaliavimo su Jėzumi Kristumi užmokestį, jei mes dabar ištikimai dėl Jo kentėsime. Antroji eilutės dalis mus perspėja, kad, jeigu mes šiame gyvenime ištikimai nekentėsime dėl Jėzaus Kristaus, tada Jis atsakys mums užmokesčio ir mes nekaraliausime su Juo. Tai nereiškia, kad Jis neįleis mūsų į dangų – juk ankstesnė eilutė garantuoja, kad „mes ir gyvensime su juo“. Na, o sekanti eilutė paaiškina, kodėl Jis tai garantuoja:

„...jei netikime, jis gi išlieka ištikimas – jis negali savęs atsisakyti“.

Savo gyvenime mes būname neištikimi, pasitraukiame nuo tikėjimo, kai kurie netgi išsiginame, kad tikime Jėzumi Kristumi. „*Jis [Kristus] gi išlieka ištikimas*“. Mes neištikimi, bet Jis vis tiek išlieka mums ištikimas ir laikosi Savo žodžio, mums duodamas amžiną gyvenimą. Eilutėje paaiškinama, kodėl Kristus taip daro: „*Jis negali savęs atsisakyti*“. Tikintysis yra Kristaus kūno dalis, Kristus negali atsisakyti savo kūno, todėl tikintysis negali patekti į pragarą. Jėzus Kristus to neleidžia.

Ar saugumas Jėzuje Kristuje mus moko gyventi nuodėmėje? Ne, atvirkščiai, Raštas moko kitaip. Saugumas Jėzuje Kristuje nemoko mūsų gyventi nuodėmėje. Skaitydami Romiečiams 6, 7 ir 8 skyrius sužinosite, kad mūsų krikštas į Jėzų Kristų mus išlaisvino iš nuodėmės valdžios, mes jau nebe nuodėmės vergai. Nuodėmė nebe viešpataus mūsų gyvenimuose. Kai nuodėmė pakelia savo bjaurią galvą, ir mes pasiduodame jos pagundai, mes žinome, kad mums yra atleistos visos nuodėmės. Tačiau galia nuodėmei pašalinti ir toliau gyventi Viešpačiui, ateina **per žinojimą**, kad esame išlaisvinti Kristuje Jėzuje. Darykime, kaip moko Romiečiams 6, 11:

„Laikykite save iš tikrųjų mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui!“

Tikiuosi, paskaitę šią knygelę supratote, kad savyje jūs esate beviltis ir bejėgis, idant būtumėte pakankamai geras ar patiktumėte Dievui taip, kad Jis jums už tai duotų amžiną gyvenimą. Tačiau dėl to, ką Jėzus Kristus padarė už jus ant kryžiaus, Dievas per Savo malonę gali laisvai jus priimti, jei jūs pasitikėsite Gelbėtoju Jėzumi Kristumi. Kai jūs savo išgelbėjimui pasitikėsite vien Jėzaus Kristaus krauju, tada Dievas jums laisvai duos amžiną gyvenimą, paskelbdamas jus teisiu, nes matys jus **Kristuje** (Filipiečiams 3, 9).

„Ir [kad] būčiau rastas jame [Kristuje], neturėdamas savo teisumo, kuris yra iš įstatymo, bet tą, kuris yra per Kristaus tikėjimą – teisumą, kuris yra iš Dievo, tikėjimu...“

